

ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ
ສັນຕິພາບ ເອກະລາດ ປະຊາທິປະໄຕ ເອກະພາບ ວັດທະນະຖາວອນ

ສະພາແຫ່ງຊາດ

ເລກທີ 02 /ສພຊ

ນະຄອນຫລວງວຽງຈັນ, ວັນທີ 8 ກໍລະກົດ 2009

ກົດໝາຍ
ວ່າດ້ວຍການສົ່ງເສີມການລົງທຶນ

ພາກທີ I
ບົດບັນຍັດທົ່ວໄປ

ມາດຕາ 1. ຈຸດປະສົງ

ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍການສົ່ງເສີມການລົງທຶນ ກຳນົດ ຫລັກການ, ລະບຽບການ ແລະ ມາດຕະການກ່ຽວກັບການສົ່ງເສີມ, ການຄຸ້ມຄອງການລົງທຶນທັງພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ການລົງທຶນມີຄວາມສະດວກ, ວ່ອງໄວ, ຖືກຕ້ອງ, ໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງດ້ານຕ່າງໆຈາກລັດ, ຮັບປະກັນສິດ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດຂອງຜູ້ລົງທຶນ, ຂອງລັດ, ຂອງປະຊາຊົນ ແນໃສ່ເພີ່ມທະວີ ຄຸນປະໂຫຍດ ແລະ ບົດບາດການລົງທຶນ ຕໍ່ເສດຖະກິດ-ສັງຄົມຂອງຊາດ ໃຫ້ເຕີບໂຕ, ຂະຫຍາຍຕົວ ຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ແລະ ຍືນຍົງ, ປະກອບສ່ວນອັນສຳຄັນ ເຂົ້າໃນການປົກປັກຮັກສາ ແລະ ພັດທະນາປະເທດຊາດໃຫ້ເຂັ້ມແຂງ.

ມາດຕາ 2. ການສົ່ງເສີມການລົງທຶນ

ການສົ່ງເສີມການລົງທຶນ ແມ່ນ ການວາງນະໂຍບາຍ, ການສ້າງສະພາບແວດລ້ອມ ແລະ ເງື່ອນໄຂ ໃນດ້ານຕ່າງໆ ແກ່ການລົງທຶນທັງພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ ເພື່ອໃຫ້ຜູ້ລົງທຶນສາມາດດຳເນີນທຸລະກິດ ຢູ່ ສປປ ລາວ ໄດ້ຢ່າງສະດວກ, ວ່ອງໄວ ແລະ ຖືກຕ້ອງຕາມລະບຽບກົດໝາຍ.

ມາດຕາ 3. ການອະທິບາຍຄຳສັບ

ຄຳສັບຕ່າງໆ ທີ່ນຳໃຊ້ໃນກົດໝາຍສະບັບນີ້ ມີຄວາມໝາຍ ດັ່ງນີ້:

1. ການລົງທຶນ ໝາຍເຖິງ ການທີ່ຜູ້ລົງທຶນນຳເອົາທຶນ ທີ່ມີຕົວຕົນ ແລະ ບໍ່ມີຕົວຕົນ ເພື່ອດຳເນີນທຸລະກິດ ຢູ່ ສ ປປ ລາວ;
2. ຜູ້ລົງທຶນ ໝາຍເຖິງ ບຸກຄົນ ຫລື ນິຕິບຸກຄົນພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ ທີ່ໄດ້ລົງທຶນດຳເນີນທຸລະກິດຢູ່ ສ ປປ ລາວ;
3. ຜູ້ລົງທຶນພາຍໃນ ໝາຍເຖິງ ພົນລະເມືອງລາວ, ຄົນຕ່າງດ້າວ, ຄົນບໍ່ມີສັນຊາດ ແລະ ນິຕິບຸກຄົນຂອງກຸ່ມຄົນດັ່ງກ່າວ ທີ່ດຳລົງຊີວິດ ແລະ ດຳເນີນທຸລະກິດ ຢູ່ ສປປ ລາວ;
4. ຜູ້ລົງທຶນຕ່າງປະເທດ ໝາຍເຖິງ ບຸກຄົນ ຫລື ນິຕິບຸກຄົນຂອງຕ່າງປະເທດທີ່ມາດຳເນີນທຸລະກິດຢູ່ ສປປ ລາວ;
5. ທຶນທີ່ບໍ່ມີຕົວຕົນ ໝາຍເຖິງ ເງິນຕາ, ສັງຫາລິມະຊັບ ແລະອະສັງຫາລິມະຊັບ;
6. ທຶນທີ່ບໍ່ມີຕົວຕົນ ໝາຍເຖິງ ຊັບສິນທາງປັນຍາ, ລາຍຮັບທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນໃນອະນາຄົດ, ສິດເຊົ້າ, ສິດທາງດ້ານການຄ້າ, ມູນຄ່າການສຳປະທານ ແລະອື່ນໆ ;
7. ການສຳປະທານ ໝາຍເຖິງ ການທີ່ລັດອະນຸຍາດໃຫ້ນິຕິບຸກຄົນນຳໃຊ້ສິດ ໃນກຳມະສິດຕ່າງໆ ທີ່ເປັນຂອງລັດ ຕາມເງື່ອນໄຂ ແລະ ກຳນົດເວລາທີ່ແນ່ນອນ ໂດຍມີສັນຍາຢ່າງຖືກຕ້ອງ ຕາມລະບຽບກົດໝາຍ ເພື່ອພັດທະນາ ແລະ ດຳເນີນທຸລະກິດໃດໜຶ່ງ;
8. ສັນຍາສຳປະທານ ໝາຍເຖິງ ສັນຍາທີ່ ອົງການຈັດຕັ້ງຂອງລັດ ຫຼື ວິສາຫະກິດຂອງລັດ ທີ່ ໄດ້ຮັບມອບໝາຍຈາກລັດຖະບານ ເຊັ່ນກັບນິຕິບຸກຄົນ ກ່ຽວກັບການສຳປະທານ;
9. ພາຫະນະຮັບໃຊ້ການຜະລິດໂດຍກົງ ໝາຍເຖິງ ກິນຈັກ, ລົດບັນທຸກໜັກ ແລະ ອື່ນໆ ທີ່ນຳໃຊ້ໂດຍກົງ ເຂົ້າໃນການດຳເນີນກິດຈະການລົງທຶນ ຕາມການກຳນົດຂອງລັດຖະບານ;
10. ການລົງທຶນທາງກົງ ໝາຍເຖິງ ການທີ່ຜູ້ລົງທຶນ ຫຼື ກຸ່ມຜູ້ລົງທຶນ ນຳເອົາທຶນ ໄປດຳເນີນທຸລະກິດ ຊຶ່ງເຮັດໃຫ້ຕົນເປັນເຈົ້າຂອງວິສາຫະກິດ ແລະ ຄຸ້ມຄອງບໍລິຫານ ຫຼື ຂະຫຍາຍວິສາຫະກິດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ;
11. ການລົງທຶນທາງອ້ອມ ໝາຍເຖິງ ການທີ່ຜູ້ລົງທຶນຊື້ຮຸ້ນບໍລິສັດ, ຊື້ຮຸ້ນຈາກຕະຫລາດຮຸ້ນ, ລວມທັງ ການລົງທຶນໃສ່ກອງທຶນຄ້ຳປະກັນການເງິນ, ພັນທະບັດ ແລະ ເອກະສານມີຄ່າອື່ນ ໂດຍຜູ້ລົງທຶນບໍ່ມີສ່ວນຮ່ວມໂດຍກົງ ໃນການບໍລິຫານຈັດການວິສາຫະກິດ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ;
12. ເອກະສານມີຄ່າ ໝາຍເຖິງ ເອກະສານທີ່ສາມາດຕີມູນຄ່າເປັນເງິນ ຊຶ່ງສາມາດຊື້-ຂາຍ, ແລກປ່ຽນ ຫລື ຄ້ຳປະກັນໄດ້ ເຊັ່ນ ໃບຕາດິນ, ໃບຮຸ້ນ, ພັນທະບັດ;
13. ເຂດເສດຖະກິດພິເສດ ໝາຍເຖິງ ເຂດທີ່ລັດຖະບານ ກຳນົດ ເພື່ອພັດທະນາໃຫ້ເປັນຕົວເມືອງໃໝ່ທີ່ທັນສະໄໝຢ່າງຮອບດ້ານ, ເປັນບ່ອນດຶງດູດ ການລົງທຶນພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ ຊຶ່ງມີເນື້ອທີ່ແຕ່ໜຶ່ງພັນເຮັກຕາຂຶ້ນໄປ, ມີນະໂຍບາຍສົ່ງເສີມພິເສດ ແລະ ມີລະບົບເສດຖະກິດ-ການເງິນ ເປັນເຈົ້າຕົນເອງ, ເປັນຫົວໜ່ວຍບໍລິຫານນ້ອຍ-ສັງຄົມ

ກວ້າງ, ມີລະບົບຮັບປະກັນຄວາມສະຫງົບປອດໄພ ແລະ ປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມ ໃຫ້ຍືນຍົງ;

14. **ເຂດເສດຖະກິດສະເພາະ ໝາຍເຖິງ** ເຂດທີ່ລັດຖະບານ ກຳນົດ ໃຫ້ເປັນເຂດອຸດສາຫະກຳ, ເຂດການຜະລິດ ເພື່ອສິ່ງອອກ, ເຂດຕົວເມືອງທ່ອງທ່ຽວ, ເຂດການຄ້າປອດພາສີ, ເຂດພັດທະນາເຕັກໂນໂລຢີ ແລະ ຂໍ້ມູນຂ່າວສານ, ເຂດເສດຖະກິດຊາຍແດນ ແລະ ອື່ນໆ;
15. **ເຂດອຸດສາຫະກຳ ໝາຍເຖິງ** ເຂດທີ່ລັດຖະບານ ກຳນົດໃຫ້ເປັນເຂດອຸດສາຫະກຳ, ປຸງແຕ່ງຜະລິດຕະພັນອຸດສາຫະກຳ, ສະໜອງການບໍລິການໃຫ້ອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ ເພື່ອສ້າງໃຫ້ເປັນນິຄົມອຸດສາຫະກຳ ດ້ວຍການພັດທະນາພື້ນຖານໂຄງລ່າງທີ່ເໝາະສົມ ເພື່ອຮອງຮັບການລົງທຶນ, ເນື້ອທີ່ອາດຈະບໍ່ກວ້າງ ເທົ່າກັບເຂດເສດຖະກິດພິເສດ;
16. **ເຂດການຜະລິດເພື່ອສິ່ງອອກ ໝາຍເຖິງ** ເຂດທີ່ລັດຖະບານ ກຳນົດໃຫ້ເປັນເຂດການລົງທຶນ ດ້ານການຜະລິດ, ການປຸງແຕ່ງສິນຄ້າ ແລະ ການບໍລິການ ເພື່ອສິ່ງອອກ;
17. **ເຂດຕົວເມືອງທ່ອງທ່ຽວ ໝາຍເຖິງ** ເຂດທີ່ລັດຖະບານ ກຳນົດໃຫ້ເປັນເຂດການລົງທຶນ ດ້ານການທ່ອງທ່ຽວ ໂດຍຕິດພັນກັບການປົກປັກຮັກສາ, ອະນຸລັກຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ, ສິ່ງແວດລ້ອມ, ສິ່ງເສີມທ່າແຮງຂອງທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ຂອງຊາດ ເພື່ອດຶງດູດການ ທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ຫັນເປັນອຸດສາຫະກຳທ່ອງທ່ຽວ ທີ່ທັນສະໄໝ ເທື່ອລະກ້າວ;
18. **ເຂດການຄ້າປອດພາສີ ໝາຍເຖິງ** ເຂດທີ່ລັດຖະບານ ກຳນົດໃຫ້ເປັນເຂດການລົງທຶນ ດ້ານການຄ້າ, ການແລກປ່ຽນສິນຄ້າ ລະຫວ່າງພາຍໃນ ກັບຕ່າງປະເທດ ຊຶ່ງມີນະໂຍບາຍຍົກເວັ້ນພາສີຢູ່ພາຍໃນເຂດດັ່ງກ່າວ;
19. **ເຂດພັດທະນາເຕັກໂນໂລຢີ ແລະ ຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ໝາຍເຖິງ** ເຂດທີ່ລັດຖະບານ ກຳນົດໃຫ້ມີການລົງທຶນເຂົ້າໃສ່ການສຶກສາ, ຄົ້ນຄວ້າ, ພັດທະນາ ແລະ ນຳໃຊ້ເຕັກໂນໂລຢີ ລະດັບສູງ ເພື່ອຜະລິດ ແລະ ຈຳໜ່າຍຜະລິດຕະພັນເຕັກໂນໂລຢີ, ສະໜອງ ແລະ ບໍລິການດ້ານຂໍ້ມູນຂ່າວສານແບບຄົບວົງຈອນ ໃຫ້ແກ່ສັງຄົມດ້ວຍຄວາມສະດວກ ແລະ ວ່ອງໄວ;
20. **ເຂດເສດຖະກິດຊາຍແດນ ໝາຍເຖິງ** ເຂດທີ່ລັດຖະບານ ກຳນົດ ເພື່ອສົ່ງເສີມໃຫ້ມີການຊື້-ຂາຍ, ແລກປ່ຽນສິນຄ້າ ຢູ່ຕາມດ່ານຊາຍແດນ;
21. **ເຂດຈັດສັນຕົວເມືອງ ໝາຍເຖິງ** ເຂດທີ່ລັດຖະບານ ກຳນົດ ເພື່ອອະນຸຍາດໃຫ້ມີການລົງທຶນ ພັດທະນາອະສັງຫາລິມະຊັບ ເພື່ອສ້າງໃຫ້ເປັນເຂດທີ່ພັກພາອາໄສຂອງນັກລົງທຶນຕ່າງປະເທດ ຫລື ພົນລະເມືອງທົ່ວໄປ;
22. **ຕົວເມືອງໃໝ່ ໝາຍເຖິງ** ເຂດທີ່ໄດ້ຮັບການພັດທະນາ ໃຫ້ກາຍເປັນຕົວເມືອງທັນສະໄໝ, ມີພື້ນຖານເສດຖະກິດ ທີ່ເຂັ້ມແຂງ, ວັດທະນະທຳ-ສັງຄົມ ທີ່ສີວິໄລ ແລະ ຍຸຕິທຳ,

ເສີມສ້າງອະລິຍະທຳ ແລະ ວັດທະນະທຳຂອງຊາດ ໂດຍຕິດພັນກັບຮ່ອງຮອຍປະຫວັດ
ສາດຂອງເຂດທີ່ຕັ້ງຕົວເມືອງ ດັ່ງກ່າວ.

ມາດຕາ 4. ນະໂຍບາຍຂອງລັດກ່ຽວກັບການສົ່ງເສີມການລົງທຶນ

ລັດສົ່ງເສີມການລົງທຶນຂອງທຸກພາກສ່ວນເສດຖະກິດ ທັງພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ ດ້ວຍ
ການວາງນະໂຍບາຍ ເພື່ອສ້າງສະພາບແວດລ້ອມ, ເງື່ອນໄຂອຳນວຍຄວາມສະດວກຕ່າງໆເປັນຕົ້ນ
ການກຳນົດທິດທາງ, ການສະໜອງຂໍ້ມູນຂ່າວສານທີ່ຈຳເປັນ, ການໃຫ້ນະໂຍບາຍດ້ານພາສີ-ອາກອນ,
ດ້ານແຮງງານ, ການໃຫ້ສິດນຳໃຊ້ທີ່ດິນ, ການບໍລິການການລົງທຶນປະຕູດຽວ ລວມທັງ ການຮັບຮູ້,
ການຮັບປະກັນ ການປົກປ້ອງກຳມະສິດ, ສິດ, ຜົນປະໂຫຍດ ແລະ ດ້ານອື່ນທີ່ຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍ
ຂອງຜູ້ລົງທຶນ ຈາກລັດ.

ລັດ ສົ່ງເສີມໃຫ້ລົງທຶນເຂົ້າໃສ່ທຸກຂະແໜງການ, ກິດຈະການ ແລະ ທຸກເຂດແຄວ້ນໃນທົ່ວປະ
ເທດ ເວັ້ນເສຍແຕ່ ເຂດ ແລະ ກິດຈະການ ທີ່ແຕະຕ້ອງເຖິງ ຄວາມໝັ້ນຄົງ ແລະ ຄວາມສະຫງົບ ຂອງ
ຊາດ, ມີຜົນສະທ້ອນ ອັນຮ້າຍແຮງ ຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມໃນປັດຈຸບັນ ແລະ ຍາວນານ, ຕໍ່ສຸຂະພາບຂອງ
ປະຊາຊົນ ແລະ ວັດທະນະທຳອັນດີງາມ ຂອງຊາດ.

ມາດຕາ 5. ຫຼັກການກ່ຽວກັບການສົ່ງເສີມການລົງທຶນ

ການສົ່ງເສີມການລົງທຶນ ຕ້ອງປະຕິບັດຕາມຫຼັກການ ດັ່ງນີ້:

1. ສອດຄ່ອງກັບແນວທາງນະໂຍບາຍ, ຍຸດທະສາດ, ແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ, ແຜນພັດທະນາຂະແໜງການ, ເຂດແຄວ້ນ ແລະ ການຂະຫຍາຍເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ໃນແຕ່ລະໄລຍະ, ຍົກລະດັບຊີວິດການເປັນຢູ່ຂອງປະຊາຊົນໃຫ້ດີຂຶ້ນ ແລະ ຖືກຕ້ອງ ຕາມລະບຽບກົດໝາຍ;
2. ສົມທົບແໜ້ນ ກັບການເພີ່ມທະວີການຄຸ້ມຄອງຂອງລັດຢ່າງລວມສູນເປັນເອກະພາບໃນ ທົ່ວປະເທດ;
3. ຮັບປະກັນໃຫ້ການລົງທຶນໄດ້ຮັບການບໍລິການທີ່ສະດວກ, ວ່ອງໄວ, ໂປ່ງໃສ, ຍຸຕິທຳ ແລະ ສະເໝີພາບຕໍ່ທັງກົດໝາຍ ດ້ວຍການບໍລິການການລົງທຶນປະຕູດຽວ;
4. ວາງນະໂຍບາຍສົ່ງເສີມດ້ານຕ່າງໆ ທີ່ສາມາດດຶງດູດ ແລະ ຍາດແຍ່ງການລົງທຶນ;
5. ຮັບຮູ້, ຮັບປະກັນ ການປົກປ້ອງກຳມະສິດ, ສິດ, ຜົນປະໂຫຍດ ແລະ ດ້ານອື່ນທີ່ຖືກ ຕ້ອງຕາມກົດໝາຍ ຂອງຜູ້ລົງທຶນ ຈາກລັດ;
6. ຮັບປະກັນ ການປົກປັກຮັກສາ ແລະ ການພັດທະນາ ສິ່ງແວດລ້ອມ, ຄວາມສະຫງົບ ແລະ ຄວາມປອດໄພຂອງສັງຄົມ ແລະ ໃນເຂດການລົງທຶນ.

ມາດຕາ 6. ຂອບເຂດການນຳໃຊ້ກົດໝາຍ

ກົດໝາຍສະບັບນີ້ ນຳໃຊ້ສຳລັບ ບຸກຄົນ ຫຼື ນິຕິບຸກຄົນ ທີ່ພົວພັນກັບການລົງທຶນທຸກປະເພດ ເພື່ອດຳເນີນການຜະລິດທຸລະກິດ ແນໃສ່ສ້າງມູນຄ່າເພີ່ມ ຍົກເວັ້ນ ທຸລະກິດຄອບຄົວ ແລະ ຜູ້ຄ້າ ຂາຍນ້ອຍ.

ມາດຕາ 7. ການຮ່ວມມືສາກົນ

ລັດ ສົ່ງເສີມການພົວພັນຮ່ວມມືກັບຕ່າງປະເທດ, ພາກພື້ນ ແລະ ສາກົນ ກ່ຽວກັບການສົ່ງເສີມການລົງທຶນ ດ້ວຍການແລກປ່ຽນ ບົດຮຽນ, ຂໍ້ມູນຂ່າວສານ, ເຕັກໂນໂລຢີ ແລະ ປະສົບການໃນການສົ່ງເສີມ ແລະ ຄຸ້ມຄອງການລົງທຶນ, ການຕະຫລາດ, ການຄ້າ, ແຫຼ່ງທຶນ, ການເຊື່ອມໂຍງເຂົ້າກັບພາກພື້ນ ແລະ ສາກົນ.

ພາກທີ II
ຮູບການການລົງທຶນ

ມາດຕາ 8. ຮູບການການລົງທຶນ

ຜູ້ລົງທຶນ ສາມາດລົງທຶນທາງກົງ ຫລື ທາງອ້ອມ ດ້ວຍຮູບການ ດັ່ງນີ້:

1. ການລົງທຶນຝ່າຍດຽວຂອງຜູ້ລົງທຶນພາຍໃນ ຫລື ຕ່າງປະເທດ;
2. ການລົງທຶນແບບຮຸ້ນສ່ວນ ລະຫວ່າງ ຜູ້ລົງທຶນພາຍໃນ ກັບ ຕ່າງປະເທດ;
3. ການລົງທຶນທຸລະກິດຮ່ວມຕາມສັນຍາ.

ມາດຕາ 9. ການລົງທຶນຝ່າຍດຽວຂອງຜູ້ລົງທຶນພາຍໃນ ຫຼື ຕ່າງປະເທດ

ການລົງທຶນຝ່າຍດຽວຂອງຜູ້ລົງທຶນພາຍໃນ ຫຼື ຕ່າງປະເທດ ແມ່ນ ການລົງທຶນຂອງຜູ້ລົງທຶນພາຍໃນ ຫຼື ຕ່າງປະເທດຝ່າຍດຽວ ຊຶ່ງອາດຈະມີຜູ້ລົງທຶນຜູ້ດຽວ ຫຼື ຫຼາຍຄົນ ໃນກິດຈະການ ຫຼື ໂຄງການໃດໜຶ່ງ ຢູ່ ສປປ ລາວ.

ມາດຕາ 10. ການລົງທຶນແບບຮຸ້ນສ່ວນ ລະຫວ່າງ ຜູ້ລົງທຶນພາຍໃນ ກັບຕ່າງປະເທດ

ການລົງທຶນແບບຮຸ້ນສ່ວນ ລະຫວ່າງ ຜູ້ລົງທຶນພາຍໃນ ກັບ ຕ່າງປະເທດ ແມ່ນ ການລົງທຶນຮ່ວມ ລະຫວ່າງ ຜູ້ລົງທຶນພາຍໃນ ກັບ ຕ່າງປະເທດ ຊຶ່ງດຳເນີນທຸລະກິດ, ມີກຳມະສິດຮ່ວມກັນ ແລະ ສ້າງເປັນນິຕິບຸກຄົນໃໝ່ຂຶ້ນ ພາຍໃຕ້ກົດໝາຍຂອງ ສປປ ລາວ.

ການຈັດຕັ້ງ, ການເຄື່ອນໄຫວ, ການບໍລິຫານຄຸ້ມຄອງ, ສິດ ແລະ ພັນທະ ຂອງຜູ້ລົງທຶນແບບຮຸ້ນສ່ວນ ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນສັນຍາຮ່ວມທຶນ ແລະ ກົດລະບຽບຂອງນິຕິບຸກຄົນໃໝ່ດັ່ງກ່າວ.

ສຳລັບຜູ້ລົງທຶນຕ່າງປະເທດ ທີ່ລົງທຶນໃນຮູບການດັ່ງກ່າວ ຕ້ອງປະກອບທຶນຢ່າງໜ້ອຍບໍ່ໃຫ້ ຫຼຸດ ສິບສ່ວນຮ້ອຍ (10%) ຂອງທຶນທັງໝົດ.

ມາດຕາ 11. ການລົງທຶນທຸລະກິດຮ່ວມຕາມສັນຍາ

ການລົງທຶນທຸລະກິດຮ່ວມຕາມສັນຍາ ແມ່ນ ການລົງທຶນຮ່ວມ ລະຫວ່າງ ນິຕິບຸກຄົນພາຍ ໃນ ສປປ ລາວ ກັບ ນິຕິບຸກຄົນຕ່າງປະເທດ ທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນສັນຍາ ໂດຍບໍ່ໄດ້ສ້າງຕັ້ງເປັນນິຕິບຸກ ຄົນໃໝ່ ຫຼື ສາຂາຂຶ້ນ ຢູ່ ສປປ ລາວ.

ນິຕິບຸກຄົນພາຍໃນດັ່ງກ່າວ ຕ້ອງແຈ້ງໃຫ້ຂະແໜງການອຸດສາຫະກຳ ແລະ ການຄ້າ, ຂະ ແໜງການແຜນການ ແລະ ການລົງທຶນ ເພື່ອຊຸ້ມຄອງຕາມລະບຽບການ.

ສັນຍາຂອງການລົງທຶນທຸລະກິດຮ່ວມຕາມສັນຍາ ຕ້ອງນຳໄປຢັ້ງຢືນຄວາມຖືກຕ້ອງຈາກອົງ ການທະບຽນສານ.

ມາດຕາ 12. ການກຳນົດທຶນຈົດທະບຽນ

ທຶນຈົດທະບຽນຂອງບັນດາກິດຈະການສຳປະທານ ຕ້ອງບໍ່ໃຫ້ຫຼຸດສາມສິບສ່ວນຮ້ອຍ (30%) ຂອງທຶນທັງໝົດ. ສຳລັບກິດຈະການທົ່ວໄປ ແມ່ນ ໃຫ້ປະຕິບັດຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນກົດ ໝາຍວ່າດ້ວຍ ວິສາຫະກິດ.

ທຶນຈົດທະບຽນ ຕ້ອງສະແດງອອກເປັນຊັບສິນ ແລະ ໃນຕະຫຼອດໄລຍະການດຳເນີນທຸລະ ກິດນັ້ນ ມູນຄ່າຊັບສິນ ຕ້ອງບໍ່ໃຫ້ຫຼຸດທຶນຈົດທະບຽນ.

ພາກທີ III

ກົດຈະການ ການລົງທຶນ

ໝວດທີ 1

ປະເພດກົດຈະການການລົງທຶນ

ມາດຕາ 13. ປະເພດກົດຈະການການລົງທຶນ

ຜູ້ລົງທຶນ ສາມາດລົງທຶນໃນກົດຈະການ ດັ່ງນີ້:

- ກົດຈະການທົ່ວໄປ;
- ກົດຈະການສຳປະທານ;
- ກົດຈະການການພັດທະນາເຂດເສດຖະກິດພິເສດ ແລະ ເຂດເສດຖະກິດສະເພາະ.

ມາດຕາ 14. ກິດຈະການທົ່ວໄປ

ກິດຈະການທົ່ວໄປ ແມ່ນ ກິດຈະການລົງທຶນໃນຂະແໜງການທຸລະກິດທົ່ວໄປ ລວມທັງ ກິດຈະການທີ່ນອນໃນບັນຊີປະເພດທຸລະກິດຄວບຄຸມ(Negative List) ແລະ ກິດຈະການເຫຼົ່ານັ້ນ ບໍ່ແມ່ນກິດຈະການສຳປະທານ.

ມາດຕາ 15. ກິດຈະການສຳປະທານ

ກິດຈະການສຳປະທານ ແມ່ນ ກິດຈະການລົງທຶນ ທີ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດຈາກລັດໃຫ້ນຳໃຊ້ສິດໃນກຳມະສິດ ແລະ ສິດອື່ນຂອງລັດ ຕາມລະບຽບການ ເພື່ອພັດທະນາ ແລະ ດຳເນີນທຸລະກິດໃດໜຶ່ງ ເປັນຕົ້ນ ສິດສຳປະທານທີ່ດິນ, ແຮ່ທາດ, ພະລັງງານໄຟຟ້າ, ສາຍການບິນ, ໂທລະຄົມມະນາຄົມ, ປະກັນໄພ, ສະຖາບັນການເງິນ.

ບັນຊີກິດຈະການສຳປະທານ ແມ່ນ ລັດຖະບານ ເປັນຜູ້ກຳນົດ.

ມາດຕາ 16. ກິດຈະການການພັດທະນາ ເຂດເສດຖະກິດພິເສດ ແລະ ເຂດເສດຖະກິດສະເພາະ

ກິດຈະການການພັດທະນາເຂດເສດຖະກິດພິເສດ ແມ່ນ ກິດຈະການລົງທຶນ ໃນເຂດເສດຖະກິດພິເສດ ເພື່ອສ້າງພື້ນຖານໂຄງລ່າງ ໃຫ້ຄົບຊຸດ ແລະ ພັດທະນາ ໃຫ້ເປັນຕົວເມືອງໃໝ່.

ກິດຈະການການພັດທະນາເຂດເສດຖະກິດສະເພາະ ແມ່ນ ກິດຈະການລົງທຶນ ໃນເຂດເສດຖະກິດສະເພາະ ເພື່ອສ້າງພື້ນຖານໂຄງລ່າງ ແລະ ພັດທະນາ ໃຫ້ເປັນເຂດ ຕ່າງໆ ຕາມເງື່ອນໄຂຕົວຈິງ ແລະ ລະບຽບກົດໝາຍ ເປັນຕົ້ນ ເຂດອຸດສາຫະກຳ, ເຂດການຜະລິດ ເພື່ອສົ່ງອອກ, ເຂດຕົວເມືອງທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ອື່ນໆ.

ການຈັດຕັ້ງ ແລະ ການເຄື່ອນໄຫວຂອງເຂດເສດຖະກິດພິເສດ ແລະ ເຂດເສດຖະກິດສະເພາະ ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນລະບຽບການ ຕ່າງໆ.

ໝວດທີ 2

ການລົງທຶນໃນກິດຈະການທົ່ວໄປ

ມາດຕາ 17 ການສະເໜີລົງທຶນ

ຜູ້ລົງທຶນທີ່ມີຈຸດປະສົງລົງທຶນໃນກິດຈະການທົ່ວໄປ ຕ້ອງຍື່ນຄຳຮ້ອງສະເໜີຜ່ານການບໍລິການການລົງທຶນປະຕູດຽວ ຂອງຂະແໜງການອຸດສາຫະກຳ ແລະ ການຄ້າ ເພື່ອຂຶ້ນທະບຽນວິສາຫະກິດ ຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນກົດໝາຍ ວ່າດ້ວຍວິສາຫະກິດ.

ຜູ້ລົງທຶນຕ່າງປະເທດທີ່ລົງທຶນໃນກິດຈະການທົ່ວໄປ ຕ້ອງມີທຶນທັງໝົດບໍ່ໃຫ້ຫຼຸດໜຶ່ງຕື້ກີບ.

ມາດຕາ 18. ການພິຈາລະນາ

ຂັ້ນຕອນ ແລະ ກຳນົດເວລາ ໃນການພິຈາລະນາການຂຶ້ນທະບຽນວິສາຫະກິດ ກ່ຽວກັບການລົງທຶນໃນກິດຈະການທົ່ວໄປ ທີ່ບໍ່ແມ່ນປະເພດທຸລະກິດຄວບຄຸມ ໃຫ້ອອກໃບທະບຽນວິສາຫະກິດ ຢ່າງຊ້າ ບໍ່ໃຫ້ເກີນ ສິບວັນລັດຖະການ ນັບແຕ່ວັນໄດ້ຮັບຄຳຮ້ອງແຈ້ງຂຶ້ນທະບຽນວິສາຫະກິດ ເປັນຕົ້ນໄປ, ສຳລັບປະເພດທຸລະກິດຄວບຄຸມນັ້ນ ໃຫ້ອອກໃບທະບຽນວິສາຫະກິດຢ່າງຊ້າ ບໍ່ໃຫ້ເກີນ ສິບສາມວັນລັດຖະການ ນັບແຕ່ວັນໄດ້ຮັບຄຳຮ້ອງຂຶ້ນທະບຽນວິສາຫະກິດ ເປັນຕົ້ນໄປ ຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນກົດໝາຍວ່າດ້ວຍວິສາຫະກິດ.

ສຳລັບການສະເໜີ ຂະຫຍາຍກິດຈະການຂອງຜູ້ລົງທຶນ ທີ່ມີວິສາຫະກິດແລ້ວນັ້ນ ການປະກອບເອກະສານ ແມ່ນ ໃຫ້ປະກອບແຕ່ອັນຈຳເປັນ ຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນລະບຽບການສະເພາະ ແລະ ການພິຈາລະນາ ກໍໃຫ້ວ່ອງໄວກວ່າ ການລົງທຶນໃໝ່.

ມາດຕາ 19. ໃບທະບຽນວິສາຫະກິດ

ໃບທະບຽນວິສາຫະກິດ ແມ່ນ ເອກະສານຮັບຮອງການຂຶ້ນທະບຽນ ເພື່ອດຳເນີນທຸລະກິດ ຢ່າງຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍ.

ໃບທະບຽນວິສາຫະກິດ ລວມເອົາ ການອະນຸຍາດລົງທຶນ, ນະໂຍບາຍສົ່ງເສີມ, ທະບຽນອາກອນ ແລະ ການອະນຸຍາດດຳເນີນກິດຈະການຂອງຂະແໜງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ.

ເມື່ອໄດ້ຮັບໃບທະບຽນວິສາຫະກິດແລ້ວ ຜູ້ລົງທຶນ ສາມາດດຳເນີນທຸລະກິດໄດ້ເລີຍ.

ມາດຕາ 20. ອາຍຸການລົງທຶນ

ການລົງທຶນໃນກິດຈະການທົ່ວໄປ ບໍ່ຈຳກັດອາຍຸການລົງທຶນ ເວັ້ນເສຍແຕ່ກິດຈະການລົງທຶນທີ່ໄດ້ກຳນົດອາຍຸການລົງທຶນ ໄວ້ໃນລະບຽບກົດໝາຍສະເພາະ ຂອງຂະແໜງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ.

ໝວດທີ 3

ການລົງທຶນໃນກິດຈະການສຳປະທານ

ມາດຕາ 21. ການສະເໜີລົງທຶນ

ຜູ້ລົງທຶນທີ່ມີຈຸດປະສົງລົງທຶນໃນກິດຈະການສຳປະທານ ຕ້ອງຍື່ນຄຳຮ້ອງສະເໜີຜ່ານການບໍລິການການລົງທຶນປະຕູດຽວ ຂອງຂະແໜງການແຜນການ ແລະ ການລົງທຶນ ເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ ແລ້ວນຳສະເໜີລັດຖະບານ ຫຼື ອົງການປົກຄອງ ຂັ້ນແຂວງ ພິຈາລະນາ.

ມາດຕາ 22. ການຄັດເລືອກເອົາຜູ້ລົງທຶນ

ຜູ້ສະເໜີລົງທຶນໃນກິດຈະການສຳປະທານ ຕ້ອງໄດ້ຜ່ານການຄັດເລືອກ ຕາມແຕ່ກໍລະນີ ດ້ວຍວິທີການຕ່າງໆ ເປັນຕົ້ນ ການປຽບທຽບ, ການປະມູນ ຫຼື ການປະເມີນຜົນ ໂດຍຂະແໜງການ ແຜນການ ແລະ ການລົງທຶນ ບົນພື້ນຖານການປະສານສົມທົບກັບຂະແໜງການ ແລະ ທ້ອງຖິ່ນທີ່ ກ່ຽວຂ້ອງ ຕາມລະບຽບກົດໝາຍ.

ໃນການຄັດເລືອກເອົາຜູ້ລົງທຶນນັ້ນ ຕ້ອງຮັບປະກັນຄວາມໂປ່ງໃສ, ການເປີດເຜີຍ ແລະ ສາ ມາດກວດສອບໄດ້.

ວິທີການຄັດເລືອກເອົາຜູ້ລົງທຶນໃນກິດຈະການສຳປະທານ ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນລະບຽບການສະ ເພາະ.

ມາດຕາ 23. ການພິຈາລະນາການລົງທຶນໃນກິດຈະການສຳປະທານ

ຂະແໜງການແຜນການ ແລະ ການລົງທຶນ ພິຈາລະນາການລົງທຶນໃນກິດຈະການສຳປະ ທານ ຕາມຂັ້ນຕອນ ດັ່ງນີ້:

- ຄົ້ນຄວ້າ ແລະ ຕົກລົງທາງດ້ານຫຼັກການກ່ຽວກັບການລົງທຶນ ໂດຍຮັບປະກັນຜົນປະ ໂຫຍດຂອງລັດ, ຜູ້ລົງທຶນ ແລະ ປະຊາຊົນ. ໃນກໍລະນີທີ່ມີການໂອນສິດນຳໃຊ້ທີ່ດິນ ຄືນໃຫ້ລັດນັ້ນ ອົງການຄຸ້ມຄອງທີ່ດິນ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຕ້ອງຄິດໄລ່ຄ່າທົດແທນ ໃຫ້ຜູ້ລົງທຶນ ຫລື ປະຊາຊົນ ທີ່ໄດ້ຮັບຄວາມເສຍຫາຍ ຈາກການໂອນດັ່ງກ່າວ ຕາມລາຄາທ້ອງຖະ ຫລາດ;
- ແນະນຳໃຫ້ຜູ້ລົງທຶນກະກຽມບັນດາເອກະສານ ຕາມແບບພິມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ ເປັນຕົ້ນ ບົດວິພາກເສດຖະກິດ-ເຕັກນິກ, ບົດປະເມີນຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ສັງຄົມ, ເອກະສານບັນຊີພາຫະນະ, ອຸປະກອນ ແລະ ວັດຖຸດິບຮັບໃຊ້ ການຜະລິດໂດຍກົງ ທີ່ ຈະສະເໜີຂໍຍົກເວັ້ນພາສີ-ອາກອນການນຳເຂົ້າ ເພື່ອເປັນພື້ນຖານໃຫ້ແກ່ການຄົ້ນຄວ້າ ພິຈາລະນາອະນຸມັດ;
- ຂະແໜງການແຜນການ ແລະ ການລົງທຶນ ແລະ ຂະແໜງການອື່ນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ເປັນເຈົ້າ ການ ໃນການເຈລະຈາ ແລະ ການຮ່າງສັນຍາເບື້ອງຕົ້ນ;
- ນຳເອົາຜົນຂອງການເຈລະຈາ ຂອງໂຄງການດັ່ງກ່າວ ເຂົ້າພິຈາລະນາໃນກອງປະຊຸມ ທີ່ ທ້ອງການບໍລິການການລົງທຶນປະຕູດຽວ ເປັນຜູ້ຈັດຂຶ້ນ;
- ນຳສະເໜີຕໍ່ລັດຖະບານ ຫຼື ອົງການປົກຄອງຂັ້ນແຂວງ ເພື່ອພິຈາລະນາຕົກລົງ ພ້ອມທັງ ແນະນຳໃຫ້ຜູ້ລົງທຶນວາງເງິນຄຳປະກັນໂຄງການ ຕາມລະບຽບການ ໂດຍອີງຕາມປະ ເພດ ແລະ ຂະໜາດ ຂອງການລົງທຶນ. ເງິນຄຳປະກັນດັ່ງກ່າວ ຕ້ອງຖອກໄວ້ໃນບັນຊີຄັງ ເງິນແຫ່ງຊາດ ແລະ ຈະຖືກສົ່ງຄືນໃນເວລາທີ່ໂຄງການ ໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນດຳເນີນ ໃນໄລຍະ ທີ່ໜຶ່ງ.

ເມື່ອໄດ້ຮັບການຕົກລົງແລ້ວ ຂະແໜງການແຜນການ ແລະ ການລົງທຶນ ອອກໃບທະບຽນສໍາປະທານໃຫ້ແກ່ຜູ້ລົງທຶນ ຕາມລະບຽບການ.

ມາດຕາ 24. ການອອກໃບທະບຽນສໍາປະທານ

ກະຊວງແຜນການ ແລະ ການລົງທຶນ ເປັນຜູ້ອອກໃບທະບຽນສໍາປະທານ ໃນຂອບເຂດຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງຕົນ ພາຍຫຼັງທີ່ໄດ້ຮັບການຕົກລົງເຫັນດີ ຂອງລັດຖະບານ.

ພະແນກ, ຫ້ອງການແຜນການ ແລະ ການລົງທຶນ ເປັນຜູ້ອອກໃບທະບຽນສໍາປະທານ ໃນຂອບເຂດຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງຕົນ ພາຍຫຼັງທີ່ໄດ້ຮັບການຕົກລົງເຫັນດີ ຂອງອົງການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ.

ມາດຕາ 25. ໃບທະບຽນສໍາປະທານ

ໃບທະບຽນສໍາປະທານ ແມ່ນ ເອກະສານຮັບຮອງ ການໄດ້ຮັບສິດສໍາປະທານຂອງຜູ້ລົງທຶນ ຢ່າງຖືກຕ້ອງ ຕາມກົດໝາຍ.

ໃບທະບຽນສໍາປະທານ ລວມເອົາ ທະບຽນວິສາຫະກິດ, ການອະນຸຍາດລົງທຶນ, ນະໂຍບາຍລົງເສີມ, ທະບຽນອາກອນ ແລະ ການອະນຸຍາດດໍາເນີນກິດຈະການຂອງຂະແໜງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ.

ເມື່ອໄດ້ຮັບໃບທະບຽນສໍາປະທານແລ້ວ ຜູ້ລົງທຶນ ສາມາດດໍາເນີນທຸລະກິດໄດ້ເລີຍ ແລະ ຜູ້ລົງທຶນ ຕ້ອງເຄື່ອນໄຫວກິດຈະການຂອງຕົນ ພາຍໃນກຳນົດເວລາ ເກົ່າສິບວັນ, ຖ້າຜູ້ລົງທຶນຫາກບໍ່ດໍາເນີນກິດຈະການໃນກຳນົດເວລາດັ່ງກ່າວ ຂະແໜງການແຜນການ ແລະ ການລົງທຶນ ຈະມີການແຈ້ງເຕືອນເປັນລາຍລັກອັກສອນ, ຫຼັງຈາກນັ້ນ ພາຍໃນກຳນົດເວລາ ຫົກສິບວັນ ຖ້າຜູ້ລົງທຶນຫາກຍັງບໍ່ເລີ່ມດໍາເນີນກິດຈະການນັ້ນ ກິດຈະການດັ່ງກ່າວ ຈະຖືກຖອນໃບທະບຽນສໍາປະທານ ພ້ອມທັງຮີບເງິນຄ່າປະກັນເປັນຂອງລັດ.

ມາດຕາ 26. ການສ້າງສັນຍາສໍາປະທານ

ສັນຍາສໍາປະທານ ສ້າງຂຶ້ນບົນພື້ນຖານ ຄວາມສະໝັກໃຈ ແລະ ເຫັນດີເຫັນພ້ອມ ລະຫວ່າງຜູ້ລົງທຶນ ກັບ ລັດຖະບານ ຫຼື ອົງການປົກຄອງຂັ້ນແຂວງ.

ສັນຍາສໍາປະທານ ຕ້ອງກຳນົດ ເບົ້າໝາຍ, ມູນຄ່າ, ກຳນົດເວລາ, ເງື່ອນໄຂ, ສິດ ແລະ ພັນທະຂອງຄູ່ສັນຍາ.

ສັນຍາກ່ຽວກັບການລົງທຶນ ໂດຍສະເພາະ ການໂອນສິດສໍາປະທານ ແລະ ການໂອນຮຸ້ນ ຕ້ອງນຳໄປຍັງຢືນຄວາມຖືກຕ້ອງ ຈາກອົງການທະບຽນສານ.

ມາດຕາ 27. ການດັດແກ້ເນື້ອໃນຂອງສັນຍາສຳປະທານ

ເນື້ອໃນຂອງສັນຍາສຳປະທານ ອາດຈະຖືກພິຈາລະນາ ດັດແກ້, ປ່ຽນແປງ ຫລື ເພີ່ມເຕີມ ບົນພື້ນຖານການຕົກລົງເຫັນດີຂອງຄູ່ສັນຍາ. ຖ້າວ່າການດັດແກ້, ປ່ຽນແປງ ຫລື ເພີ່ມເຕີມນັ້ນ ຫາກ ບໍ່ແມ່ນບັນຫາທີ່ສຳຄັນ ແມ່ນ ຂະແໜງການແຜນການ ແລະການລົງທຶນ ສືບທັບກັບຂະແໜງການທີ່ ກ່ຽວຂ້ອງ ພິຈາລະນາແກ້ໄຂ ຕາມການສະເໜີຂອງຄູ່ສັນຍາ ຝ່າຍໃດຝ່າຍໜຶ່ງ ແລະ ລາຍງານໃຫ້ ລັດຖະບານ ຫລື ອົງການປົກຄອງຂັ້ນແຂວງ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຊາບ.

ການດັດແກ້, ປ່ຽນແປງ ຫຼື ເພີ່ມເຕີມ ສັນຍາສຳປະທານ ດ້ວຍການໂອນສິດ ແລະ ການ ໂອນຮຸ້ນ ຕ້ອງເສຍອາກອນ ຕາມກົດໝາຍວ່າດ້ວຍສ່ວຍສາອາກອນ.

ມາດຕາ 28. ອາຍຸການລົງທຶນໃນກິດຈະການສຳປະທານ

ອາຍຸການລົງທຶນໃນກິດຈະການສຳປະທານ ແມ່ນ ອີງຕາມ ປະເພດ, ຂະໜາດ, ມູນຄ່າການ ລົງທຶນ, ເງື່ອນໄຂ ຂອງກິດຈະການສຳປະທານ ຕາມລະບຽບກົດໝາຍຂອງຂະແໜງການທີ່ກ່ຽວ ຂ້ອງ ແຕ່ສູງສຸດບໍ່ໃຫ້ເກີນ ເກົ້າສິບເກົ້າປີ ແລະ ສາມາດຕໍ່ໄດ້ ຕາມການຕົກລົງຂອງລັດຖະບານ ຫຼື ອົງການປົກຄອງຂັ້ນແຂວງ ເປັນຕົ້ນ ໃນກໍລະນີທີ່ຜູ້ລົງທຶນ ໄດ້ປະຕິບັດໂຄງການທີ່ນຳເອົາຜົນປະ ໂຫຍດສູງສຸດໃຫ້ແກ່ ປະເທດຊາດ, ໄດ້ປະຕິບັດສັນຍາ ຢ່າງມີປະສິດທິຜົນ ແລະ ມີຜົນງານໃນການ ປະກອບສ່ວນ ພັດທະນາທ້ອງຖິ່ນ.

ໝວດທີ 4

ການລົງທຶນໃນໂຄງການ ຫຼື ກິດຈະການໃນບັນຊີຮຽກການລົງທຶນ

ມາດຕາ 29. ໂຄງການ ຫຼື ກິດຈະການໃນບັນຊີຮຽກການລົງທຶນ

ໂຄງການ ຫຼື ກິດຈະການໃນບັນຊີຮຽກການລົງທຶນ ແມ່ນ ກິດຈະການທົ່ວໄປ ແລະ ກິດຈະ ການສຳປະທານ ທີ່ບັນດາຂະແໜງການ ແລະ ທ້ອງຖິ່ນເປັນຜູ້ດຳເນີນການຄົ້ນຄວ້າ ແລະ ສ້າງຂຶ້ນ ບົນພື້ນຖານໂຄງການ ຫຼື ກິດຈະການ ທີ່ມີຄວາມສຳຄັນຕໍ່ເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດ ແລະ ມີທ່າແຮງບົ່ມ ຊ້ອນ ທາງດ້ານຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ ຊຶ່ງລັດຖະບານ ຫຼື ອົງການປົກຄອງຂັ້ນແຂວງ ໄດ້ຮັບ ຮອງເອົາແລ້ວ ແຕ່ມີຄວາມຈຳເປັນຕ້ອງຊອກທຶນ ເພື່ອນຳມາພັດທະນາກິດຈະການດັ່ງກ່າວ.

ມາດຕາ 30. ເນື້ອໃນຕົ້ນຕໍຂອງໂຄງການ ຫຼື ກິດຈະການຮຽກການລົງທຶນ

ເນື້ອໃນຕົ້ນຕໍຂອງໂຄງການ ຫຼື ກິດຈະການຮຽກການລົງທຶນ ປະກອບດ້ວຍ:

- ແຜນແມ່ບົດ ໃນການພັດທະນາ;
- ບົດວິພາກເສດຖະກິດ-ເຕັກນິກ;

- ບົດປະເມີນຜົນກະທົບຕໍ່ ສິ່ງແວດລ້ອມ;
- ເງື່ອນໄຂຂອງການລົງທຶນ;
- ແຫຼ່ງທຶນທີ່ຕ້ອງການ.

ມາດຕາ 31. ການພິຈາລະນາໂຄງການ ຫຼື ກິດຈະການຮຽກການລົງທຶນ

ຂະແໜງການຕ່າງໆ ເປັນເຈົ້າການ ໃນການສ້າງໂຄງການ ຫຼື ກິດຈະການຮຽກການລົງທຶນ ຕາມຍຸດທະສາດ ແລະ ແຜນການ ຂອງຕົນ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ ແລ້ວກໍສົ່ງໃຫ້ຂະແໜງການແຜນການ ແລະ ການລົງທຶນ ເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ, ສັງລວມ ແລ້ວນຳສະເໜີລັດຖະບານ ຫຼື ອົງການປົກຄອງແຂວງ, ນະຄອນ ພິຈາລະນາຮັບຮອງ.

ພາຍຫຼັງລັດຖະບານ ຫຼື ອົງການປົກຄອງ ແຂວງ, ນະຄອນ ໄດ້ຮັບຮອງເອົາບັນດາ ໂຄງການ ຫຼື ກິດຈະການນັ້ນແລ້ວ ກໍສົ່ງໃຫ້ຂະແໜງການ, ທ້ອງຖິ່ນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ແລະ ທ້ອງການບໍລິການການ ລົງທຶນປະຕູດຽວ ຂອງຂະແໜງການແຜນການ ແລະ ການລົງທຶນ ແລະ ຂະແໜງການອຸດສາຫະກຳ ແລະ ການຄ້າ ລວມທັງ ບັນດາສະຖານທູດ, ກົງສູນ ແລະ ຜູ້ຕາງໜ້າທາງດ້ານການຄ້າ ເພື່ອເປັນຂໍ້ ມູນ ແນໃສ່ຮຽກການລົງທຶນ ທັງພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ.

ສຳລັບກິດຈະການສຳປະທານ ໃນບັນຊີຮຽກການລົງທຶນນັ້ນ ການພິຈາລະນາອະນຸມັດ ຢ່າງ ຊ້າ ແມ່ນ ບໍ່ໃຫ້ກາຍ ສິ່ສິບທ້າວັນລັດຖະການ ນັບແຕ່ວັນໄດ້ຮັບຄຳສະເໜີ ເປັນຕົ້ນໄປ.

ມາດຕາ 32. ການອະນຸມັດການລົງທຶນໃນໂຄງການ ຫຼື ກິດຈະການຮຽກການລົງທຶນ

ການລົງທຶນໃນໂຄງການ ຫຼື ກິດຈະການຮຽກການລົງທຶນ ແມ່ນ ໃຫ້ຂະແໜງການອຸດສາຫະ ກຳ ແລະ ການຄ້າ ຫຼື ຂະແໜງການແຜນການ ແລະ ການລົງທຶນ ເປັນຜູ້ອະນຸມັດໂດຍກົງ ພາຍຫຼັງ ທີ່ ໄດ້ຄົ້ນຄວ້າ ເງື່ອນໄຂ ແລະ ຄວາມສາມາດ ຂອງຜູ້ລົງທຶນ ຕາມລະບຽບການ.

ໝວດທີ 5

ການລົງທຶນໃນກິດຈະການການພັດທະນາ ເຂດເສດຖະກິດພິເສດ

ແລະ ເຂດເສດຖະກິດສະເພາະ

ມາດຕາ 33. ເຂດເສດຖະກິດພິເສດ

ເຂດເສດຖະກິດພິເສດ ແມ່ນ ເຂດພັດທະນາເປັນຕົວເມືອງໃໝ່ທີ່ໄດ້ຮັບນະໂຍບາຍສົ່ງເສີມ ພິເສດ ແລະ ຄຸ້ມຄອງ ດ້ວຍລະບຽບກົດໝາຍ ຂອງລັດ ແລະ ລະບຽບການສະເພາະຂອງເຂດທີ່ບໍ່ ຂັດກັບຜົນປະໂຫຍດຂອງລັດ ແລະ ສັງຄົມ.

ວິສາຫະກິດ ທີ່ດຳເນີນການເຄື່ອນໄຫວ ໃນເຂດ ດັ່ງກ່າວ ຈະໄດ້ຮັບນະໂຍບາຍພິເສດ ແລະ ຄຸ້ມຄອງ ດ້ວຍກົດໝາຍ ແລະ ລະບຽບການສະເພາະ ຢ່າງສອດຄ່ອງກັບກົດໝາຍ ຂອງ ສປປ ລາວ.

ລັດຖະບານ ເປັນຜູ້ວາງແຜນ ສ້າງເຂດເສດຖະກິດພິເສດ ແລະ ອະນຸມັດໃຫ້ຜູ້ລົງທຶນ ພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ ລົງທຶນເຂົ້າໃສ່ການພັດທະນາ ພື້ນຖານໂຄງລ່າງສາທາລະນະນຸປະໂຍກ ເພື່ອຮອງຮັບການດຳເນີນທຸລະກິດ ດ້ານຂະແໜງການ ອຸດສາຫະກຳ, ການຄ້າ ແລະ ການບໍລິການ, ວັດທະນະທຳ-ສັງຄົມ.

ເຂດເສດຖະກິດພິເສດ ອາດຈະປະກອບດ້ວຍຫລາຍເຂດຂອງເຂດເສດຖະກິດສະເພາະ ເປັນຕົ້ນ ເຂດອຸດສາຫະກຳ, ເຂດການຜະລິດ ເພື່ອລົງອອກ, ເຂດຕົວເມືອງທ່ອງທ່ຽວ, ເຂດການຄ້າ ປອດພາສີ, ເຂດພັດທະນາເຕັກໂນໂລຢີ ແລະ ຂໍ້ມູນຂ່າວສານ, ເຂດເສດຖະກິດຊາຍແດນ, ເຂດຈັດ ສັນຕົວເມືອງ ແລະ ອື່ນໆ.

ໂຄງປະກອບການຈັດຕັ້ງ, ການເຄື່ອນໄຫວ ແລະ ການຄຸ້ມຄອງແຕ່ລະເຂດຂອງເຂດເສດ ຖະກິດພິເສດ ແລະ ເຂດເສດຖະກິດສະເພາະ ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນລະບຽບການຕ່າງຫາກ.

ມາດຕາ 34. ຫຼັກການການສ້າງຕັ້ງເຂດເສດຖະກິດພິເສດ ແລະ ເຂດເສດຖະກິດສະເພາະ

ເຂດເສດຖະກິດພິເສດ ແລະ ເຂດເສດຖະກິດສະເພາະ ຕ້ອງສ້າງຕັ້ງຕາມຫຼັກການຕົ້ນຕໍ ດັ່ງນີ້:

1. ກຳນົດແຈ້ງ ວັດຖຸປະສົງ ຂອງເຂດເສດຖະກິດພິເສດ ແລະ ເຂດເສດຖະກິດສະເພາະ;
2. ກຳນົດແຈ້ງຜົນປະໂຫຍດຂອງລັດ, ຜູ້ພັດທະນາ ແລະ ປະຊາຊົນ;
3. ເປັນເຂດທີ່ເໝາະສົມກັບວັດຖຸປະສົງຂອງແຕ່ລະເຂດເສດຖະກິດພິເສດ ແລະ ເຂດເສດ ຖະກິດສະເພາະ;
4. ກຳນົດ ເນື້ອທີ່ ແລະ ເຂດແດນຢ່າງຈະແຈ້ງ;
5. ມີນະໂຍບາຍສົ່ງເສີມ ທາງດ້ານເສດຖະກິດເປັນອັນສະເພາະຂອງແຕ່ລະເຂດ;
6. ມີລະບົບການບໍລິຫານດ້ານເສດຖະກິດ ເຂດທີ່ເປັນເອກະລາດ ຕາມແຕ່ລະເຂດ;
7. ຢູ່ໃຕ້ການຄຸ້ມຄອງຂອງລັດຖະບານ ຫຼື ອົງການປົກຄອງຂັ້ນແຂວງ ຕາມການຕົກລົງ ຂອງລັດຖະບານ;
8. ໃຫ້ຄະນະບໍລິຫານເຂດ ມີສິດໃຫ້ຜູ້ອື່ນເຊົ່າທີ່ດິນ ແລະ ກຳນົດຄ່າເຊົ່າດ້ວຍຕົນເອງ ໂດຍບໍ່ ເກີນກຳນົດເວລາຂອງສັນຍາສຳປະທານ;
9. ໃຫ້ຄະນະບໍລິຫານເຂດ ສາມາດດຳເນີນການພັດທະນາເຂດເສດຖະກິດພິເສດ ແລະ ເຂດເສດຖະກິດສະເພາະ ພາຍໃນເຂດຂອງຕົນ;
10. ໃຫ້ຄະນະບໍລິຫານເຂດ ສາມາດດຶງດູດ ແລະ ອະນຸມັດການລົງທຶນຂອງບຸກຄົນ ຫຼື ນິຕິ ບຸກຄົນອື່ນ ທັງພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ ພາຍໃນເຂດຂອງຕົນ;

11. ຮັບປະກັນ ຄວາມໝັ້ນຄົງ, ຄວາມສະຫງົບ, ຄວາມປອດໄພ ແລະ ການປົກປັກຮັກສາ ສິ່ງແວດລ້ອມ ພາຍໃນເຂດ.

ມາດຕາ 35. ຂັ້ນຕອນການສ້າງຕັ້ງ

ລັດຖະບານ ເປັນຜູ້ຕົກລົງ ກ່ຽວກັບການສ້າງຕັ້ງເຂດເສດຖະກິດພິເສດ ແລະ ເຂດເສດຖະກິດສະເພາະໃດໜຶ່ງ ຕາມການສະເໜີຂອງກະຊວງແຜນການ ແລະ ການລົງທຶນ ບົນພື້ນຖານການຄົ້ນຄວ້າ, ປະສານສົມທົບກັບຂະແໜງການອື່ນ ແລະ ທ້ອງຖິ່ນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ໂດຍສອດຄ່ອງກັບແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມຂອງ ລັດຖະບານ, ທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ທ່າແຮງໃນດ້ານຕ່າງໆ ຂອງເຂດນັ້ນ.

ຜູ້ທີ່ມີຈຸດປະສົງສ້າງຕັ້ງເຂດເສດຖະກິດພິເສດ ແລະ ເຂດເສດຖະກິດສະເພາະ ຕ້ອງຍື່ນຄຳຮ້ອງຕໍ່ຂະແໜງການແຜນການ ແລະ ການລົງທຶນ ເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ ແລະ ນຳສະເໜີລັດຖະບານ ພິຈາລະນາ.

ການພິຈາລະນາການລົງທຶນສ້າງຕັ້ງເຂດເສດຖະກິດພິເສດ ແລະ ເຂດເສດຖະກິດສະເພາະໃຫ້ປະຕິບັດຄ້າຍຄືກັນກັບການ ພິຈາລະນາການລົງທຶນໃນກິດຈະການສຳປະທານ. ນອກຈາກນັ້ນ ຍັງຕ້ອງແຕ່ງຕັ້ງຄະນະຮັບຜິດຊອບ ສ້າງຕັ້ງເຂດເສດຖະກິດພິເສດ ແລະ ເຂດເສດຖະກິດສະເພາະ.

ສຳລັບການເຄື່ອນໄຫວ, ການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ນະໂຍບາຍສິ່ງເສີມ ແຕ່ລະເຂດ ຂອງເຂດເສດຖະກິດພິເສດ ແລະ ເຂດເສດຖະກິດສະເພາະນັ້ນ ແມ່ນ ລັດຖະບານເປັນຜູ້ກຳນົດ.

ມາດຕາ 36. ຄະນະຮັບຜິດຊອບສ້າງຕັ້ງ

ຄະນະຮັບຜິດຊອບສ້າງຕັ້ງເຂດເສດຖະກິດພິເສດ ແລະ ເຂດເສດຖະກິດສະເພາະ ຖືກແຕ່ງຕັ້ງໂດຍລັດຖະບານ ຕາມການສະເໜີຂອງຂະແໜງການແຜນການ ແລະ ການລົງທຶນ ໂດຍປະສານສົມທົບກັບທ້ອງຖິ່ນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ.

ຄະນະຮັບຜິດຊອບສ້າງຕັ້ງເຂດເສດຖະກິດພິເສດ ແລະ ເຂດເສດຖະກິດສະເພາະ ປະກອບດ້ວຍ ຜູ້ພັດທະນາ, ບັນດາ ຜູ້ຕາງໜ້າຈາກຂະແໜງການ, ອົງການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ແນວລາວສ້າງຊາດ ບ່ອນເຂດເສດຖະກິດພິເສດ ແລະ ເຂດເສດຖະກິດສະເພາະ ຕັ້ງຢູ່.

ຄະນະຮັບຜິດຊອບສ້າງຕັ້ງດັ່ງກ່າວ ແຕ່ງຕັ້ງໜ່ວຍງານຊ່ວຍວຽກຂອງຕົນ ເພື່ອເປັນຜູ້ປະຈຳການເຮັດວຽກຮ່ວມກັບຜູ້ພັດທະນາ ເພື່ອແກ້ໄຂບັນຫາຕ່າງໆ ທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນໄລຍະເວລາສ້າງຕັ້ງເຂດເສດຖະກິດພິເສດ ແລະ ເຂດເສດຖະກິດສະເພາະ.

ມາດຕາ 37. ສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ຂອງຄະນະຮັບຜິດຊອບສ້າງຕັ້ງ

ຄະນະຮັບຜິດຊອບສ້າງຕັ້ງເຂດເສດຖະກິດພິເສດ ແລະ ເຂດເສດຖະກິດສະເພາະ ມີ ສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ຕົ້ນຕໍ ດັ່ງນີ້ :

- ຄົ້ນຄວ້າ, ສະເໜີບັນຫາ ແລະ ພົວພັນກັບພາກສ່ວນຕ່າງໆ ກ່ຽວກັບການສ້າງຕັ້ງເຂດເສດຖະກິດພິເສດ ແລະ ເຂດເສດຖະກິດສະເພາະ;
- ດຳເນີນການສ້າງເຂດເສດຖະກິດພິເສດ ແລະ ເຂດເສດຖະກິດສະເພາະ ໃຫ້ສຳເລັດຕາມຈຸດປະສົງ, ລະດັບຄາດໝາຍ ແລະ ກຳນົດເວລາ;
- ແກ້ໄຂບັນຫາຕ່າງໆທີ່ພົວພັນ ກັບການສ້າງຕັ້ງເຂດ ເປັນຕົ້ນ ກ່ຽວກັບຜູ້ພັດທະນາ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດຂອງປະຊາຊົນ ໃນເຂດເສດຖະກິດພິເສດ ແລະ ເຂດເສດຖະກິດສະເພາະ ໂດຍມີການປະສານສົມທົບກັບອົງການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ຂະແໜງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ.

ຄະນະຮັບຜິດຊອບສ້າງຕັ້ງເຂດເສດຖະກິດພິເສດ ແລະ ເຂດເສດຖະກິດສະເພາະ ເຄື່ອນໄຫວບົນພື້ນຖານງົບປະມານຂອງ ຜູ້ພັດທະນາ.

ຄະນະຮັບຜິດຊອບສ້າງຕັ້ງເຂດເສດຖະກິດພິເສດ ແລະ ເຂດເສດຖະກິດສະເພາະ ຈະສິ້ນສຸດລົງ ພາຍຫຼັງ ທີ່ລັດຖະບານ ອອກດຳລັດວ່າດ້ວຍ ການເຄື່ອນໄຫວ ແລະ ຄຸ້ມຄອງເຂດເສດຖະກິດພິເສດ ແລະ ເຂດເສດຖະກິດສະເພາະ ນັ້ນ.

ມາດຕາ 38. ເນື້ອໃນຂອງດຳລັດ

ເນື້ອໃນຕົ້ນຕໍຂອງດຳລັດວ່າດ້ວຍການເຄື່ອນໄຫວ ແລະ ຄຸ້ມຄອງເຂດເສດຖະກິດພິເສດ ແລະ ເຂດເສດຖະກິດສະເພາະ ປະກອບດ້ວຍ:

- ຄະນະບໍລິຫານເຂດ;
- ການເຄື່ອນໄຫວຂອງເຂດ;
- ຫຼັກການຄຸ້ມຄອງພາຍໃນເຂດ;
- ການຄຸ້ມຄອງມະຫາພາກຂອງເຂດ;
- ຫຼັກການໃນການວາງນະໂຍບາຍສິ່ງເສີມ;
- ການແບ່ງປັນຜົນປະໂຫຍດ ລະຫວ່າງ ລັດ ແລະ ຜູ້ພັດທະນາ.

ມາດຕາ 39. ການກຳນົດນະໂຍບາຍສິ່ງເສີມການລົງທຶນພາຍໃນເຂດເສດຖະກິດພິເສດ ແລະ ເຂດເສດຖະກິດສະເພາະ

ຄະນະບໍລິຫານເຂດເສດຖະກິດພິເສດ ແລະ ເຂດເສດຖະກິດສະເພາະ ເປັນຜູ້ຄົ້ນຄວ້າ, ກຳນົດນະໂຍບາຍສິ່ງເສີມການ ລົງທຶນ ແລະ ນະໂຍບາຍດ້ານເສດຖະກິດອື່ນ ພາຍໃນເຂດຂອງຕົນ

ຕາມຂອບເຂດ ທີ່ລັດຖະບານກຳນົດອອກໃນດຳລັດວ່າດ້ວຍການຈັດຕັ້ງ, ການເຄື່ອນໄຫວ ແລະ ການຄຸ້ມຄອງ ຂອງແຕ່ລະເຂດ.

ມາດຕາ 40. ຫຼັກການການເຄື່ອນໄຫວ ຂອງເຂດເສດຖະກິດພິເສດ ແລະ ເຂດເສດຖະກິດສະເພາະ ເຂດເສດຖະກິດພິເສດ ແລະ ເຂດເສດຖະກິດສະເພາະ ເຄື່ອນໄຫວຕາມຫຼັກການ ດັ່ງນີ້ :

1. ເປັນເອກະລາດທາງດ້ານບໍລິຫານເສດຖະກິດ;
2. ຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄຸ້ມຄອງດ້ານມະຫາພາກ ຂອງລັດຖະບານ ຫຼື ອົງການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນ ຊຶ່ງລັດຖະບານ ເປັນຜູ້ມອບໝາຍໃຫ້.

ມາດຕາ 41. ການພັດທະນາ

ການພັດທະນາເຂດເສດຖະກິດພິເສດ ແລະ ເຂດເສດຖະກິດສະເພາະ ແມ່ນ ເລັ່ງໃສ່ການ ກໍ່ສ້າງພື້ນຖານໂຄງລ່າງ ຢ່າງຄົບຊຸດ ເພື່ອສ້າງສະພາບແວດລ້ອມທີ່ເອື້ອອຳນວຍ ແກ່ການດຶງດູດ ການລົງທຶນ ໂດຍໃຫ້ສອດຄ່ອງ ກັບວັດຖຸປະສົງແຕ່ລະເຂດ ຂອງເຂດເສດຖະກິດພິເສດ ແລະ ເຂດ ເສດຖະກິດສະເພາະ ທີ່ລັດອະນຸມັດ.

ມາດຕາ 42. ອາຍຸການລົງທຶນ ໃນກິດຈະການ ການພັດທະນາ ເຂດເສດຖະກິດພິເສດ ແລະ ເຂດເສດຖະ ກິດສະເພາະ

ອາຍຸການລົງທຶນ ໃນກິດຈະການການພັດທະນາເຂດເສດຖະກິດພິເສດ ແລະ ເຂດເສດຖະ ກິດສະເພາະ ແມ່ນ ອີງຕາມ ປະເພດ, ຂະໜາດ, ເງື່ອນໄຂ ແຕ່ລະເຂດຂອງເຂດເສດຖະກິດພິເສດ ແລະ ເຂດເສດຖະກິດສະເພາະ ຊຶ່ງສູງສຸດບໍ່ເກີນ ເກົ້າສິບເກົ້າປີ ແລະ ສາມາດຕໍ່ໄດ້ ແລ້ວແຕ່ ລະກໍລະນີ ຕາມການຕົກລົງຂອງລັດຖະບານ ເປັນຕົ້ນ ໃນກໍລະນີ ທີ່ຜູ້ລົງທຶນ ໄດ້ປະຕິບັດໂຄງການ ທີ່ນຳເອົາຜົນປະໂຫຍດສູງສຸດໃຫ້ແກ່ປະເທດຊາດ, ໄດ້ປະຕິບັດສັນຍາ ຢ່າງມີປະສິດທິຜົນ ແລະ ມີຜົນງານໃນການປະກອບສ່ວນ ພັດທະນາທ້ອງຖິ່ນ.

ມາດຕາ 43. ການສະເໜີລົງທຶນໃນເຂດເສດຖະກິດພິເສດ ແລະ ເຂດເສດຖະກິດສະເພາະ ຂອງຜູ້ລົງທຶນ ອື່ນ

ນອກຈາກ ຜູ້ພັດທະນາແລ້ວ ຜູ້ລົງທຶນອື່ນ ທີ່ມີຈຸດປະສົງລົງທຶນໃນເຂດເສດຖະກິດພິເສດ ແລະ ເຂດເສດຖະກິດສະເພາະ ນັ້ນ ຕ້ອງສະເໜີຜ່ານການບໍລິການການລົງທຶນປະຕູດຽວ ຂອງຄະ ນະບໍລິຫານເຂດເສດຖະກິດພິເສດ ແລະ ເຂດເສດຖະກິດສະເພາະ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ເພື່ອພິຈາລະນາ ຕາມລະບຽບການ.

ການລົງທຶນ ຂອງຜູ້ລົງທຶນອື່ນ ໃນເຂດເສດຖະກິດພິເສດ ແລະ ເຂດເສດຖະກິດສະເພາະ ແມ່ນ ບໍ່ຈຳກັດອາຍຸການລົງທຶນ ເວັ້ນເສຍແຕ່ ກິດຈະການລົງທຶນ ທີ່ໄດ້ກຳນົດອາຍຸການລົງທຶນໄວ້ ໃນລະບຽບກົດໝາຍ ຂອງຂະແໜງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ.

ໝວດທີ 6

ການບໍລິການການລົງທຶນປະຕູດຽວ

ມາດຕາ 44. ການບໍລິການການລົງທຶນປະຕູດຽວ

ການບໍລິການການລົງທຶນປະຕູດຽວ ແມ່ນ ການບໍລິການທີ່ເອົາອຳນວຍຄວາມສະດວກຮອບ ດ້ານ ໃຫ້ແກ່ຜູ້ລົງທຶນດ້ວຍ ການໃຫ້ບໍລິການຂໍ້ມູນຂ່າວສານ, ການພິຈາລະນາການລົງທຶນ, ການ ອອກໃບທະບຽນວິສາຫະກິດ ຫຼື ໃບທະບຽນສຳປະທານ ແລະ ການອອກໃບແຈ້ງການຕ່າງໆ ກ່ຽວ ກັບການລົງທຶນ.

ຫ້ອງການບໍລິການການລົງທຶນປະຕູດຽວ ຖືກສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນ ຢູ່ :

- ຂະແໜງການແຜນການ ແລະ ການລົງທຶນ ສຳລັບການລົງທຶນ ໃນກິດຈະການສຳປະທານ ແລະ ກິດຈະການການພັດທະນາເຂດເສດຖະກິດພິເສດ ແລະ ເຂດເສດຖະກິດສະເພາະ;
- ຂະແໜງການອຸດສາຫະກຳ ແລະ ການຄ້າ ສຳລັບການລົງທຶນໃນກິດຈະການທົ່ວໄປ;
- ເຂດເສດຖະກິດພິເສດ ແລະ ເຂດເສດຖະກິດສະເພາະ ສຳລັບການລົງທຶນເຂົ້າໃນເຂດ ດັ່ງກ່າວ.

ການຈັດຕັ້ງ ແລະ ການເຄື່ອນໄຫວຂອງຫ້ອງການບໍລິການການລົງທຶນປະຕູດຽວ ໄດ້ກຳນົດ ໄວ້ໃນລະບຽບການ.

ມາດຕາ 45. ຫລັກການ ການບໍລິການການລົງທຶນປະຕູດຽວ

ຫລັກການ ການບໍລິການການລົງທຶນປະຕູດຽວ ມີ ດັ່ງນີ້:

1. ຜູ້ລົງທຶນສະເໜີລົງທຶນຢູ່ບ່ອນໃດ ແມ່ນ ໄດ້ຮັບຄຳຕອບຢູ່ບ່ອນນັ້ນ, ການໃຫ້ຄຳຕອບ ແກ່ຜູ້ລົງທຶນ ຕ້ອງປະຕິບັດຕາມກຳນົດເວລາທີ່ໄດ້ບົ່ງໄວ້ ໃນລະບຽບການທີ່ປະກາດແຈ້ງ ຢູ່ຫ້ອງການບໍລິການການລົງທຶນປະຕູດຽວ;
2. ການສະເໜີລົງທຶນ ສາມາດດຳເນີນດ້ວຍຜູ້ລົງທຶນເອງ ຫຼື ຜ່ານຕົວແທນທີ່ຖືກຕ້ອງ ຕາມ ກົດໝາຍ;
3. ການບໍລິການ ຕ້ອງຮັບປະກັນການສະໜອງຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ແລະ ແກ້ໄຂບັນຫາຕ່າງໆ ທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບຜູ້ລົງທຶນ;

4. ຄ່າທຳນຽມ ແລະ ຄ່າບໍລິການ ຕ້ອງປະກາດຢ່າງເປີດເຜີຍ ແລະ ຕິດຢູ່ບ່ອນສະຖານທີ່ ບໍລິການການລົງທຶນປະຕູດຽວ;
5. ການບໍລິການ ຕ້ອງເປັນໄປຕາມລະບຽບການ, ມີແບບແຜນ ວິທີເຮັດວຽກກະທັດຮັດ, ວ່ອງໄວ, ປະດິດສ້າງ, ໂປ່ງໃສ, ເປີດເຜີຍ ແລະສາມາດກວດສອບໄດ້;
6. ການຕົກລົງບັນຫາຕ່າງໆ ກ່ຽວກັບການລົງທຶນ ຕ້ອງຜ່ານກອງປະຊຸມ ຂອງຫ້ອງການ ບໍລິການການລົງທຶນປະຕູດຽວ.

ມາດຕາ 46. ກົນໄກການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ການບໍລິການການລົງທຶນປະຕູດຽວ

ຫ້ອງການບໍລິການການລົງທຶນປະຕູດຽວ ຕ້ອງຈັດກອງປະຊຸມປະຈຳອາທິດ ຊຶ່ງປະກອບ ດ້ວຍ ບັນດາຜູ້ຕາງໜ້າທີ່ໄດ້ຮັບການແຕ່ງຕັ້ງຈາກຂະແໜງການ ແລະ ຫ້ອງຖິ່ນ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ເພື່ອຄົ້ນ ຄວ້າບັນຫາຕ່າງໆ ກ່ຽວກັບການລົງທຶນ ໂດຍສົ່ງເອກະສານກ່ອນລ່ວງໜ້າ ໃຫ້ບັນດາຜູ້ຕາງໜ້າດັ່ງ ກ່າວ ເພື່ອໃຫ້ຂັ້ນນຳຂອງຕົນມີຄຳເຫັນກ່ອນມາເຂົ້າຮ່ວມກອງປະຊຸມ.

ຂະແໜງການ ແລະ ຫ້ອງຖິ່ນ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ແຕ່ງຕັ້ງ ຜູ້ປະສານງານດ້ານການລົງທຶນ ຊຶ່ງມີ ໜ້າທີ່ປະສານສົມທົບ ກັບທຸກພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ກ່ຽວກັບການລົງທຶນ ເປັນຕົ້ນ ແມ່ນ ການສົ່ງຂໍ້ ມູນ-ຂ່າວສານ ທີ່ຈຳເປັນກ່ຽວກັບຂະແໜງການ ແລະ ຫ້ອງຖິ່ນ ຂອງຕົນ ໃຫ້ຫ້ອງການບໍລິການການ ລົງທຶນປະຕູດຽວ ເພື່ອສະໜອງຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ໃຫ້ແກ່ຜູ້ລົງທຶນ.

ໝວດທີ 7

ຫ້ອງການຜູ້ຕາງໜ້າ ແລະ ສາຂາ

ມາດຕາ 47. ຫ້ອງການຜູ້ຕາງໜ້າ

ນິຕິບຸກຄົນຕ່າງປະເທດທີ່ມີຈຸດປະສົງສ້າງຕັ້ງຫ້ອງການຜູ້ຕາງໜ້າ ຢູ່ ສປປ ລາວ ຕ້ອງສະ ເໜີຜ່ານການບໍລິການການລົງທຶນປະຕູດຽວ ຂອງກະຊວງແຜນການ ແລະ ການລົງທຶນ ເພື່ອພິຈາລະ ນາ ແລະ ອອກໃບທະບຽນສ້າງຕັ້ງຫ້ອງການຜູ້ຕາງໜ້ານັ້ນ ພາຍໃນກຳນົດເວລາ ຫ້າ ວັນ ນັບແຕ່ວັນ ໄດ້ຮັບຄຳສະເໜີ ຂອງຜູ້ລົງທຶນເປັນຕົ້ນໄປ.

ໃບທະບຽນດັ່ງກ່າວ ຮັບຮູ້ສິດທີ່ຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍ ຂອງຫ້ອງການຜູ້ຕາງໜ້າ ຊຶ່ງສາມາດ ເຄື່ອນໄຫວຕາມ ພາລະບົດບາດ, ສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ ຂອງຕົນ ເປັນຕົ້ນ ການເກັບກຳຂໍ້ມູນທາງດ້ານ ການລົງທຶນໃຫ້ແກ່ບໍລິສັດແມ່ ເພື່ອເປັນພື້ນຖານໃນການພິຈາລະນາການລົງທຶນ ຢູ່ ສປປ ລາວ ແຕ່ຫາກບໍ່ມີສິດເຄື່ອນໄຫວທຸລະກິດ.

ມາດຕາ 48. ສາຂາຂອງນິຕິບຸກຄົນ

ນິຕິບຸກຄົນຕ່າງປະເທດ ທີ່ມີຈຸດປະສົງສ້າງຕັ້ງສາຂາຂອງຕົນ ຢູ່ ສປປ ລາວ ຕ້ອງສະເໜີ ຜ່ານການບໍລິການການລົງທຶນປະຕູດຽວ ຂອງກະຊວງອຸດສາຫະກຳ ແລະ ການຄ້າ ເພື່ອພິຈາລະນາ ແລະ ອອກໃບທະບຽນສ້າງຕັ້ງສາຂາ ພາຍໃນ ສິບຫ້າ ວັນ ນັບແຕ່ວັນໄດ້ຮັບຄຳສະເໜີເປັນຕົ້ນໄປ.

ໃບທະບຽນດັ່ງກ່າວ ຮັບຮູ້ສິດທີ່ຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍຂອງສາຂາ ຊຶ່ງສາມາດເຄື່ອນໄຫວດຳ ເນີນທຸລະກິດໄດ້ ຕາມການມອບໝາຍຂອງບໍລິສັດແມ່.

ນິຕິບຸກຄົນພາຍໃນທີ່ມີຈຸດປະສົງສ້າງຕັ້ງສາຂາຂອງຕົນ ໃນກິດຈະການທົ່ວໄປ ແລະ ກິດ ຈະການສຳປະທານ ຢູ່ພາຍໃນປະເທດ ໃຫ້ປະຕິບັດຕາມກົດໝາຍວ່າດ້ວຍວິສາຫະກິດ.

ພາກທີ IV

ການສົ່ງເສີມ ແລະ ປົກປ້ອງການລົງທຶນ

ໝວດທີ 1

ການສົ່ງເສີມການລົງທຶນດ້ານພາສີ-ອາກອນ

ມາດຕາ 49. ຂະແໜງການທີ່ໄດ້ຮັບການສົ່ງເສີມ

ຂະແໜງການທີ່ໄດ້ຮັບການສົ່ງເສີມ ມີ ກະສິກຳ, ອຸດສາຫະກຳ, ຫັດຖະກຳ ແລະ ການບໍລິ ການ ຊຶ່ງແມ່ນລັດຖະບານເປັນຜູ້ກຳນົດບັນຊີລະອຽດ ຂອງບັນດາກິດຈະການ ໃນຂະແໜງການ ດັ່ງກ່າວ ເປັນສາມລະດັບ ໂດຍອີງໃສ່ກິດຈະການບູລິມະສິດຂອງລັດຖະບານ, ກິດຈະການທີ່ຕິດພັນ ກັບການແກ້ໄຂຄວາມທຸກຍາກ, ຍົກລະດັບຊີວິດການເປັນຢູ່ຂອງປະຊາຊົນ, ການສ້າງພື້ນຖານໂຄງ ລ່າງ, ການພັດທະນາຊັບພະຍາກອນມະນຸດ, ການສ້າງວຽກເຮັດງານທຳ ແລະ ອື່ນໆ.

ການສົ່ງເສີມ ແບ່ງອອກເປັນສາມລະດັບ ດັ່ງນີ້ :

- ລະດັບ 1: ແມ່ນ ບັນດາກິດຈະການທີ່ໄດ້ຮັບການສົ່ງເສີມສູງສຸດ;
- ລະດັບ 2: ແມ່ນ ບັນດາກິດຈະການທີ່ໄດ້ຮັບການສົ່ງເສີມປານກາງ;
- ລະດັບ 3: ແມ່ນ ບັນດາກິດຈະການທີ່ໄດ້ຮັບການສົ່ງເສີມຕ່ຳ.

ມາດຕາ 50. ເຂດສົ່ງເສີມການລົງທຶນ

ເຂດສົ່ງເສີມການລົງທຶນ ໄດ້ກຳນົດຂຶ້ນ ໂດຍອີງຕາມສະພາບພື້ນຖານໂຄງລ່າງເສດຖະກິດ- ສັງຄົມ ແລະ ພູມິປະເທດ ຊຶ່ງແບ່ງອອກເປັນສາມເຂດ ດັ່ງນີ້:

ເຂດ 1: ເຂດທີ່ມີພື້ນຖານໂຄງລ່າງເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ທີ່ຍັງບໍ່ທັນອຳນວຍຄວາມສະດວກ ແກ່ການລົງທຶນ ແລະ ພູມິປະເທດ ສ່ວນໃຫຍ່ເປັນເຂດ ພູດອຍ ຫ່າງໄກສອກຫລີກ. ເຂດດັ່ງກ່າວ ຈະໄດ້ຮັບການສົ່ງເສີມການລົງທຶນ ໃນລະດັບສູງສຸດ;

ເຂດ 2: ເຂດທີ່ມີພື້ນຖານໂຄງລ່າງເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ທີ່ສາມາດອຳນວຍຄວາມສະດວກ ແກ່ການລົງທຶນໄດ້ສ່ວນໃດສ່ວນໜຶ່ງ ແລະ ພູມິປະເທດ ບໍ່ທຸລະກິນດານເທົ່າກັບເຂດ 1. ເຂດດັ່ງກ່າວ ຈະໄດ້ຮັບການສົ່ງເສີມການລົງທຶນ ໃນລະດັບກາງ;

ເຂດ 3: ເຂດທີ່ມີພື້ນຖານໂຄງລ່າງເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ທີ່ສາມາດອຳນວຍຄວາມສະດວກ ແກ່ການລົງທຶນໄດ້ດີ. ເຂດດັ່ງກ່າວ ຈະໄດ້ຮັບການສົ່ງເສີມການລົງທຶນ ໃນລະດັບຕໍ່າ.

ບັນຊີແຕ່ລະເຂດສົ່ງເສີມການລົງທຶນ ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນລະບຽບການສະເພາະ.

ມາດຕາ 51. ມະໂຍບາຍດ້ານອາກອນກຳໄລ

ມະໂຍບາຍດ້ານອາກອນກຳໄລ ປະຕິບັດ ດັ່ງນີ້:

1. ເຂດ 1

- ກິດຈະການຂອງຂະແໜງການທີ່ໄດ້ຮັບການສົ່ງເສີມ ລະດັບ 1 ຈະໄດ້ຮັບການຍົກເວັ້ນອາກອນກຳໄລ 10 ປີ;
- ກິດຈະການຂອງຂະແໜງການທີ່ໄດ້ຮັບການສົ່ງເສີມ ລະດັບ 2 ຈະໄດ້ຮັບການຍົກເວັ້ນອາກອນກຳໄລ 6 ປີ;
- ກິດຈະການຂອງຂະແໜງການທີ່ໄດ້ຮັບການສົ່ງເສີມ ລະດັບ 3 ຈະໄດ້ຮັບການຍົກເວັ້ນອາກອນກຳໄລ 4 ປີ;

2. ເຂດ 2

- ກິດຈະການຂອງຂະແໜງການທີ່ໄດ້ຮັບການສົ່ງເສີມ ລະດັບ 1 ຈະໄດ້ຮັບການຍົກເວັ້ນອາກອນກຳໄລ 6 ປີ;
- ກິດຈະການຂອງຂະແໜງການທີ່ໄດ້ຮັບການສົ່ງເສີມ ລະດັບ 2 ຈະໄດ້ຮັບການຍົກເວັ້ນອາກອນກຳໄລ 4 ປີ;
- ກິດຈະການຂອງຂະແໜງການທີ່ໄດ້ຮັບການສົ່ງເສີມ ລະດັບ 3 ຈະໄດ້ຮັບການຍົກເວັ້ນອາກອນກຳໄລ 2 ປີ;

3. ເຂດ 3

- ກິດຈະການຂອງຂະແໜງການທີ່ໄດ້ຮັບການສົ່ງເສີມ ລະດັບ 1 ຈະໄດ້ຮັບການຍົກເວັ້ນອາກອນກຳໄລ 4 ປີ;
- ກິດຈະການຂອງຂະແໜງການທີ່ໄດ້ຮັບການສົ່ງເສີມ ລະດັບ 2 ຈະໄດ້ຮັບການຍົກເວັ້ນອາກອນກຳໄລ 2 ປີ;
- ກິດຈະການຂອງຂະແໜງການທີ່ໄດ້ຮັບການສົ່ງເສີມ ລະດັບ 3 ຈະໄດ້ຮັບການຍົກເວັ້ນອາກອນກຳໄລ 1 ປີ.

ໄລຍະການຍົກເວັ້ນອາກອນກຳໄລ ແມ່ນ ໃຫ້ນັບແຕ່ວັນໄດ້ດຳເນີນທຸລະກິດເປັນຕົ້ນໄປ. ສຳລັບ ກິດຈະການຜະລິດສິນຄ້າໃໝ່, ກິດຈະການຄົ້ນຄວ້າ ແລະ ສ້າງເຕັກໂນໂລຢີໃໝ່ນັ້ນ ການຍົກ

ເວັ້ນ ອາກອນກຳໄລ ແມ່ນ ໃຫ້ນັບແຕ່ວັນມີກຳໄລເປັນຕົ້ນໄປ. ຫຼັງຈາກສິ້ນສຸດໄລຍະຍົກເວັ້ນອາກອນກຳໄລ ດັ່ງທີ່ກ່າວມາຂ້າງເທິງນັ້ນແລ້ວ ກິດຈະການດັ່ງກ່າວ ຕ້ອງໄດ້ເສຍພັນທະອາກອນກຳໄລຕາມກົດໝາຍວ່າດ້ວຍສ່ວຍສາອາກອນ.

ກິດຈະການສຳປະທານໃນການຊຸດຄົ້ນບໍ່ແຮ່, ພະລັງງານໄຟຟ້າ ແລະ ກິດຈະການປູກໄມ້ ໃຫ້ປະຕິບັດ ຕາມກົດໝາຍທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ.

ມາດຕາ 52. ນະໂຍບາຍດ້ານພາສີ, ອາກອນອື່ນ

ຜູ້ລົງທຶນ ນອກຈາກ ໄດ້ຮັບນະໂຍບາຍດ້ານອາກອນກຳໄລແລ້ວ ຍັງຈະໄດ້ຮັບນະໂຍບາຍດ້ານ ພາສີ, ອາກອນອື່ນ ດັ່ງນີ້:

1. ໄດ້ຮັບການຍົກເວັ້ນອາກອນກຳໄລໃນປີການບັນຊີປິດໄປ ສຳລັບ ການນຳເອົາເງິນກຳໄລສຸດທິ ທີ່ໄດ້ຮັບຈາກການດຳເນີນທຸລະກິດຂອງຕົນໄປລົງທຶນ ເພື່ອຂະຫຍາຍກິດຈະການ;
2. ໄດ້ຮັບການຍົກເວັ້ນພາສີນຳເຂົ້າວັດຖຸດິບ, ອຸປະກອນ ແລະ ພາຫະນະ ຮັບໃຊ້ການຜະລິດໂດຍກົງ, ສຳລັບການຍົກເວັ້ນອາກອນນຳເຂົ້າ ສິ່ງດັ່ງກ່າວທີ່ມີລັກສະນະ ສິ່ງເສີມນັ້ນ ໃຫ້ປະຕິບັດຕາມລະບຽບການສະເພາະ;
3. ໄດ້ຮັບການຍົກເວັ້ນພາສີຂາອອກ ສຳລັບຜະລິດຕະພັນທີ່ໄປ ເພື່ອສິ່ງອອກ. ສ່ວນການສິ່ງອອກ ຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ, ຜະລິດຕະພັນຈາກຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ ໃຫ້ປະຕິບັດຕາມລະບຽບກົດໝາຍທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ;
ສຳລັບການນຳເຂົ້ານຳມັນເຊື້ອໄຟທຸກປະເພດ ແມ່ນ ບໍ່ໄດ້ຮັບການຍົກເວັ້ນ ດ້ານພາສີ-ອາກອນ;
4. ຜູ້ລົງທຶນ ສາມາດຍົກເງິນຂາດທຶນປະຈຳປີ ໄປຫັກອອກໃນປີຕໍ່ໄປ ຫາກມີການຂາດທຶນປະຈຳປີ ຊຶ່ງເຈົ້າໜ້າທີ່ສ່ວຍສາອາກອນໄດ້ກວດກາຢັ້ງຢືນແລ້ວ ພາຍໃນກຳນົດເວລາສາມປີ. ເມື່ອໝົດກຳນົດແລ້ວ ເງິນຂາດທຶນທີ່ຍັງເຫຼືອຈະບໍ່ອະນຸຍາດ ໃຫ້ຫັກອອກຈາກກຳໄລຕໍ່ໄປອີກ. ສຳລັບເຂດເສດຖະກິດພິເສດ ແລະ ເຂດເສດຖະກິດສະເພາະ ແມ່ນ ໃຫ້ປະຕິບັດຕາມດຳລັດວ່າດ້ວຍ ການສ້າງຕັ້ງ ແລະ ເຄື່ອນໄຫວ ຂອງແຕ່ລະເຂດ.

ມາດຕາ 53. ນະໂຍບາຍການເຂົ້າເຖິງແຫຼ່ງທຶນ

ຜູ້ລົງທຶນພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ ສາມາດເຂົ້າເຖິງແຫຼ່ງທຶນ ດ້ວຍການກູ້ຢືມເງິນນຳທະນາຄານທຸລະກິດ ແລະ ສະຖາບັນການເງິນອື່ນ ຢູ່ ສປປ ລາວ ແລະ ຕ່າງປະເທດ ຕາມລະບຽບກົດໝາຍ.

ມາດຕາ 54. ນະໂຍບາຍສິ່ງເສີມສະເພາະ

ນະໂຍບາຍສິ່ງເສີມສະເພາະ ມີ ດັ່ງນີ້:

1. ການລົງທຶນສ້າງໂຮງຫມໍ, ໂຮງຮຽນອະນຸບານ, ໂຮງຮຽນສາມັນສິກສາ, ໂຮງຮຽນວິຊາຊີບ, ວິທະຍາໄລ, ມະຫາວິທະຍາໄລ, ສູນຄົ້ນຄວ້າ-ວິໄຈ, ບາງກິດຈະການສາທາລະນະປະໂຫຍດ ແລະ ສາທາລະນະປະໂຫຍກ ຈະໄດ້ຮັບນະໂຍບາຍ ຍົກເວັ້ນການເກັບຄ່າເຊົ່າ ຫລື ສຳປະທານທີ່ດິນຂອງລັດ ດັ່ງນີ້:
 - ເຂດ 1: ໄດ້ຮັບການຍົກເວັ້ນຄ່າເຊົ່າ ຫລື ສຳປະທານ 15 ປີ;
 - ເຂດ 2: ໄດ້ຮັບການຍົກເວັ້ນຄ່າເຊົ່າ ຫລື ສຳປະທານ 10 ປີ;
 - ເຂດ 3: ໄດ້ຮັບການຍົກເວັ້ນຄ່າເຊົ່າ ຫລື ສຳປະທານ 3 ປີ.
2. ການລົງທຶນສ້າງ ໂຮງຫມໍ, ໂຮງຮຽນອະນຸບານ, ໂຮງຮຽນສາມັນສິກສາ, ໂຮງຮຽນວິຊາຊີບ, ວິທະຍາໄລ, ມະຫາວິທະຍາໄລ, ສູນຄົ້ນຄວ້າ-ວິໄຈ ແລະ ກິດຈະການສາທາລະນະປະໂຫຍກຕ່າງໆ ຈະໄດ້ຮັບນະໂຍບາຍຍົກເວັ້ນອາກອນກຳໄລເພີ່ມ 5 ປີ ຈາກການສິ່ງເສີມ ທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນ ມາດຕາ 51 ຂອງກົດໝາຍ ສະບັບນີ້.

ມາດຕາ 55. ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດກ່ຽວກັບນະໂຍບາຍດ້ານພາສີ ແລະ ອາກອນ

ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດກ່ຽວກັບນະໂຍບາຍດ້ານພາສີ ແລະ ອາກອນ ມີ ດັ່ງນີ້:

1. ຂະແໜງການການເງິນ ເປັນຜູ້ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ການໃຫ້ນະໂຍບາຍສິ່ງເສີມ ດ້ານພາສີ-ອາກອນ ຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນ ໃບທະບຽນວິສາຫະກິດ ຫຼື ໃບທະບຽນສຳປະທານ;
2. ສຳລັບການຍົກເວັ້ນພາສີນຳເຂົ້າ ວັດຖຸດິບ, ອຸປະກອນ ແລະ ພາຫະນະຮັບໃຊ້ການຜະລິດໂດຍກົງ ໃຫ້ຂະແໜງການການເງິນ ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຕົວຈິງ ໂດຍສອດຄ່ອງກັບກົດໝາຍ ສະບັບນີ້.

ໝວດທີ 2

ການສິ່ງເສີມການລົງທຶນດ້ວຍນະໂຍບາຍດ້ານອື່ນໆ

ມາດຕາ 56. ການສິ່ງເສີມການລົງທຶນດ້ວຍນະໂຍບາຍດ້ານອື່ນໆ

ການສິ່ງເສີມການລົງທຶນດ້ວຍນະໂຍບາຍດ້ານອື່ນໆ ມີ ດັ່ງນີ້:

- ການສິ່ງເສີມດ້ານຂໍ້ມູນຂ່າວສານ;
- ການສິ່ງເສີມດ້ວຍສິດນຳໃຊ້ທີ່ດິນ.

ມາດຕາ 57. ການສົ່ງເສີມດ້ານຂໍ້ມູນຂ່າວສານ

ເພື່ອຮັບປະກັນໃຫ້ຜູ້ລົງທຶນໄດ້ຮັບຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ກ່ຽວກັບການລົງທຶນ ຢ່າງຄົບຖ້ວນ, ເອກະພາບ, ວ່ອງໄວ, ທັນການ ແລະ ສາມາດຕັດສິນໃຈລົງທຶນໄດ້ນັ້ນ ຕ້ອງສ້າງສູນຂໍ້ມູນຂ່າວສານການລົງທຶນ ຢູ່ໃນຫ້ອງການບໍລິການການລົງທຶນປະຕູດຽວ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ.

ສູນຂໍ້ມູນຂ່າວສານການລົງທຶນ ເປັນຜູ້ເກັບກຳ ແລະ ສັງລວມບັນດາຂໍ້ມູນກ່ຽວກັບການລົງທຶນ ເພື່ອສ້າງເຄືອຂ່າຍ, ສະໜອງ ແລະ ແລກປ່ຽນຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ເປັນຕົ້ນ ການໂຄສະນາຜ່ານລະບົບເວັບໄຊ, ປຶ້ມຄູ່ມື, ວາລະສານ, ແຜ່ນພັບໂຄສະນາ ແລະ ອື່ນໆ ກ່ຽວກັບການລົງທຶນ ໃຫ້ຜູ້ທີ່ມີຄວາມສົນໃຈ, ສະຖານທູດ, ກົງສູນລາວ ຫຼື ຫ້ອງການຜູ້ຕາງໜ້າທາງດ້ານການຄ້າລາວ ປະຈຳຢູ່ຕ່າງປະເທດ ເພື່ອສະໜອງໃຫ້ຜູ້ທີ່ຕ້ອງການມາລົງທຶນ.

ມາດຕາ 58. ການສົ່ງເສີມດ້ວຍສິດນຳໃຊ້ທີ່ດິນ

ຜູ້ລົງທຶນຕ່າງປະເທດ ທີ່ມາລົງທຶນໃນໂຄງການທີ່ມີທຶນຈົດທະບຽນ ແຕ່ ຫ້າແສນ ໂດລາ ສະຫະລັດຂຶ້ນໄປ ມີສິດຊື້ສິດນຳໃຊ້ທີ່ດິນ ຈາກລັດ ທີ່ໄດ້ມີການກຳນົດຈັດສັນ ຕາມກຳນົດເວລາຂອງການລົງທຶນ ເພື່ອປຸກສ້າງສິ່ງຕ່າງໆ ເປັນທີ່ຢູ່ອາໄສ ຫລື ສະຖານທີ່ດຳເນີນທຸລະກິດ ດ້ວຍການຕົກລົງຂອງອົງການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນ ຕາມລະບຽບການ.

ລັດຖະບານ ເປັນຜູ້ກຳນົດລະບຽບການ, ກົນໄກການແບ່ງຂັ້ນຄຸ້ມຄອງ ກ່ຽວກັບການສົ່ງເສີມດ້ວຍສິດ ນຳໃຊ້ທີ່ດິນຂອງຜູ້ລົງທຶນຕ່າງປະເທດ.

ມາດຕາ 59. ການເປີດກວ້າງນະໂຍບາຍສົ່ງເສີມ

ນອກຈາກນະໂຍບາຍສົ່ງເສີມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນໝວດທີ 1 ແລະ ໝວດທີ 2 ຂອງພາກທີ IV ແລ້ວ ຖ້າເຫັນວ່າມີຄວາມຈຳເປັນຕ້ອງມີນະໂຍບາຍສົ່ງເສີມຕື່ມ ຕໍ່ບາງຂະແໜງການ, ເຂດລົງທຶນ, ເຂດເສດຖະກິດພິເສດ ແລະ ເຂດເສດຖະກິດສະເພາະ ໃດໜຶ່ງນັ້ນ ລັດຖະບານ ມີສິດນຳສະເໜີຕໍ່ກອງປະຊຸມສະພາແຫ່ງຊາດ ຫຼື ຄະນະປະຈຳສະພາແຫ່ງຊາດ ໃນເວລາທີ່ສະພາແຫ່ງຊາດ ບໍ່ເປີດກອງປະຊຸມ ເພື່ອພິຈາລະນາ ແລະ ຕົກລົງ.

ໝວດທີ 3 ການປົກປ້ອງການລົງທຶນ

ມາດຕາ 60. ການປົກປ້ອງການລົງທຶນ

ຜູ້ລົງທຶນ ລ້ວນແຕ່ໄດ້ຮັບສິດສະເໝີພາບໃນການລົງທຶນ, ໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງສິດ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດ ຂອງຕົນ ພາຍໃຕ້ລະບຽບກົດໝາຍຂອງ ສປປ ລາວ ແລະ ສົນທິສັນຍາສາກົນ ທີ່ ສປປ ລາວ ເປັນພາຄີ.

ມາດຕາ 61. ຮູບການປົກປ້ອງການລົງທຶນ

ລັດ ຮັບຮູ້ ແລະ ປົກປ້ອງການລົງທຶນຂອງຜູ້ລົງທຶນຢ່າງເຕັມສ່ວນ ໂດຍບໍ່ເກັບເກນ, ຍິດ ແລະ ໂອນມາເປັນຂອງລັດ ດ້ວຍວິທີການທາງດ້ານບໍລິຫານ.

ໃນກໍລະນີທີ່ລັດຖະບານ ມີຄວາມຈຳເປັນນຳໃຊ້ ເພື່ອສາທາລະນະປະໂຫຍດ ຜູ້ລົງທຶນ ຈະໄດ້ຮັບຄ່າທົດແທນຄືນ ຕາມມູນຄ່າຕົວຈິງ ຕາມລາຄາຕະຫຼາດ ໃນເວລາມອບໂອນ ແລະ ດ້ວຍວິທີການຊຳລະ ທີ່ຕົກລົງກັນ.

ມາດຕາ 62. ການປົກປ້ອງຊັບສິນທາງປັນຍາ

ລັດ ຮັບຮູ້ ແລະ ປົກປ້ອງຊັບສິນທາງປັນຍາຂອງຜູ້ລົງທຶນ ທີ່ຈົດທະບຽນຢ່າງຖືກຕ້ອງ ຕາມກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ຊັບສິນທາງປັນຍາ ຂອງ ສປປ ລາວ ຫລື ສົນທິສັນຍາສາກົນ ທີ່ ສປປ ລາວ ເປັນພາຄີ.

ພາກທີ V ສິດ ແລະ ພັນທະ ຂອງຜູ້ລົງທຶນ

ມາດຕາ 63. ສິດຂອງຜູ້ລົງທຶນ

ຜູ້ລົງທຶນ ມີສິດຕົ້ນຕໍ ດັ່ງນີ້:

1. ສິດເປັນເຈົ້າ ໃນການລົງທຶນ;
2. ສິດໃນການຄຸ້ມຄອງ-ບໍລິຫານ ກິດຈະການການລົງທຶນຂອງຕົນ;
3. ສິດໃນການວ່າຈ້າງແຮງງານ;
4. ສິດໃນການຢູ່ອາໄສ ສຳລັບຜູ້ລົງທຶນຕ່າງປະເທດ;
5. ສິດຂອງຜູ້ລົງທຶນຕ່າງປະເທດ ໃນການສົ່ງທຶນ, ຊັບສິນ ແລະ ລາຍຮັບອອກໄປຕ່າງປະເທດ.

ມາດຕາ 64. ສິດເປັນເຈົ້າ ໃນການລົງທຶນ

ສິດເປັນເຈົ້າ ໃນການລົງທຶນ ມີ ດັ່ງນີ້:

1. ລົງທຶນໃນທຸກຂະແໜງການ ແລະ ທຸກເຂດລົງທຶນ ທີ່ບໍ່ຫວງຫ້າມ ຕາມກົດໝາຍຂອງ ສປປ ລາວ;
2. ລົງທຶນຕາມປະເພດ, ຮູບການ ແລະ ຮູບແບບວິສາຫະກິດ ຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນລະບຽບກົດໝາຍ;
3. ຂໍສຳປະທານໂຄງການຈາກລັດຖະບານ ຫລື ອົງການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນ ຕາມແຕ່ກໍລະນີ ເພື່ອພັດທະນາໂຄງການໃດໜຶ່ງ;
4. ຂໍສຳປະທານສ້າງຕັ້ງເຂດເສດຖະກິດພິເສດ ແລະ ເຂດເສດຖະກິດສະເພາະ ຈາກລັດຖະບານ;
5. ສ້າງຕັ້ງທ້ອງຖານຜູ້ຕາງໜ້າ ຫຼື ສາຂາ ຂອງຕົນ ຢູ່ ສປປ ລາວ;
6. ຂໍປ່ຽນວັດຖຸປະສົງ ຫລື ກິດຈະການລົງທຶນ ໃນກໍລະນີທີ່ ການດຳເນີນທຸລະກິດຂອງຕົນ ຫາກບໍ່ມີປະສິດທິຜົນ ເນື່ອງມາຈາກການປ່ຽນແປງດ້ານນະໂຍບາຍ ຫລື ລະບຽບກົດໝາຍຂອງລັດ;
7. ເປັນເຈົ້າກຳມະສິດຕໍ່ຊັບສິນຂອງຕົນ;
8. ໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງດ້ານຕ່າງໆ ຈາກລັດ, ສິດ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດອັນຊອບທຳ ທີ່ໄດ້ມາຈາກການລົງທຶນຂອງຕົນ;
9. ໄດ້ຮັບການອຳນວຍຄວາມສະດວກຈາກລັດໃນດ້ານຕ່າງໆ ໃນການລົງທຶນຂອງຕົນ;
10. ໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຈາກການເຊົ່າ ຫລື ການສຳປະທານ ເຊັ່ນ: ສິດໃຊ້, ເປັນຫລັກຊັບຄຳປະກັນນຳບຸກຄົນອື່ນ ຫລື ສະຖາບັນການເງິນ ຫລື ໃຫ້ຮ່ວມທຶນ, ໃຫ້ເຊົ່າ, ຊື້-ຂາຍສິດໃຊ້ທີ່ດິນ, ໃຫ້ສືບທອດສັນຍາເຊົ່າທີ່ດິນຕາມອາຍຸຂອງສັນຍາ ແລະ ອື່ນໆ ຕາມກົດໝາຍ;
11. ສຳລັບຜູ້ເຊົ່າ ຫລື ສຳປະທານທີ່ດິນ ມີສິດໃຊ້ທີ່ດິນ ຕາມອາຍຸເຊົ່າ ຫລື ສຳປະທານ, ເປັນເຈົ້າກຳມະສິດກ່ຽວກັບ ຕົກ, ອາຄານ ຫລື ສິ່ງບຸກສ້າງ ໃນທີ່ດິນດັ່ງກ່າວ ເປັນຕົ້ນ ມີສິດໂອນໃຫ້ຄົນພາຍໃນ ຫຼື ຕ່າງປະເທດໄດ້;
12. ເປີດບັນຊີເປັນເງິນກີບ ຫລື ເງິນຕາຕ່າງປະເທດ ຢູ່ທະນາຄານທີ່ຕັ້ງຢູ່ ສປປ ລາວ;
13. ຮ້ອງທຸກຕໍ່ອົງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ໃນກໍລະນີທີ່ ເຫັນວ່າຕົນຖືກອັບປະໂຫຍດ ໃນການລົງທຶນ;
14. ໄດ້ຮັບສິດ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດອື່ນ ຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນລະບຽບກົດໝາຍ.

ມາດຕາ 65. ສິດໃນການຄຸ້ມຄອງ-ບໍລິຫານ ກິດຈະການການລົງທຶນຂອງຕົນ

ສິດໃນການຄຸ້ມຄອງ-ບໍລິຫານ ກິດຈະການການລົງທຶນຂອງຕົນ ມີ ດັ່ງນີ້:

1. ວາງແຜນການໃນການລົງທຶນຂອງຕົນ;

2. ຈັດຫາ ແລະນຳໃຊ້ວັດຖຸ, ອຸປະກອນ, ພາຫະນະ, ກົນຈັກ ແລະ ເຕັກໂນໂລຢີຕ່າງໆເຂົ້າ
ໃນການລົງທຶນຂອງຕົນ;
3. ເຂົ້າເຖິງຕະຫຼາດພາຍໃນ ແລະຕ່າງປະເທດ;
4. ຄຸ້ມຄອງແຮງງານໃຫ້ມີຄວາມປອດໄພ ແລະ ມີຄວາມສະດວກ ໃນການເຄື່ອນໄຫວທຸ
ລະກິດຂອງຕົນ;
5. ດຳເນີນກອງປະຊຸມ ເພື່ອປຶກສາຫາລື ກ່ຽວກັບການລົງທຶນຂອງຕົນ;
6. ມອບ-ໂອນ, ຖອນທຶນ ຫລື ເພີ່ມທຶນຂອງວິສາຫະກິດ ແລະ ມອບໝາຍໃຫ້ຜູ້ລົງທຶນອື່ນ
ດຳເນີນທຸລະກິດແທນເປັນການຊົ່ວຄາວ;
7. ສະເໜີຕໍ່ອົງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ເພື່ອພິຈາລະນາກ່ຽວກັບ ການໂຈະ, ຍຸບເລີກ ຫລື ຫັນວິ
ສາຫະກິດຂອງຕົນ ໄປສູ່ຮູບແບບວິສາຫະກິດອື່ນ;
8. ປະຕິບັດສິດອື່ນ ຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນລະບຽບກົດໝາຍ.

ມາດຕາ 66. ສິດໃນການວ່າຈ້າງແຮງງານ

ສິດໃນການວ່າຈ້າງແຮງງານ ມີ ດັ່ງນີ້:

1. ເຊັນສັນຍາວ່າຈ້າງແຮງງານກັບ ນັກວິຊາການ, ຜູ້ຊ່ຽວຊານ ເພື່ອເຂົ້າມາເຮັດວຽກໃນວິ
ສາຫະກິດຂອງຕົນ. ໃນກໍລະນີ ກິດຈະການລົງທຶນ ຫາກມີຄວາມຈຳເປັນນຳເຂົ້າຜູ້ອອກ
ແຮງງານດ້ານຮ່າງກາຍ ແລະ ມັນສະໝອງ ເກີນອັດຕາທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນກົດໝາຍວ່າ
ດ້ວຍ ແຮງງານ ຜູ້ລົງທຶນມີສິດນຳສະເໜີຕໍ່ລັດຖະບານ ເພື່ອພິຈາລະນາ ຕາມຄວາມ
ເໝາະສົມ;
2. ສັບຊ້ອນ, ຈັດວາງຜູ້ອອກແຮງງານ ເຂົ້າໃນຕຳແໜ່ງງານຕ່າງໆ ຕາມຄວາມຮຽກຮ້ອງ
ຕ້ອງການຂອງວິສາຫະກິດຕົນ;
3. ປະຕິບັດນະໂຍບາຍ ຫລື ມາດຕະການ ຕໍ່ຜູ້ອອກແຮງງານ ຢ່າງສະເໝີພາບ;
4. ປະຕິບັດສິດອື່ນ ຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ແຮງງານ ແລະ ລະບຽບກົດ
ໝາຍອື່ນ.

ມາດຕາ 67. ສິດໃນການຢູ່ອາໄສ ສຳລັບຜູ້ລົງທຶນຕ່າງປະເທດ

ຜູ້ລົງທຶນຕ່າງປະເທດ ພ້ອມດ້ວຍສະມາຊິກຄອບຄົວ ມີສິດອາໄສຢູ່ດິນແດນ ສປປ ລາວ
ຕາມໄລຍະເວລາຂອງການລົງທຶນ. ນັກວິຊາການ, ຜູ້ຊ່ຽວຊານຕ່າງປະເທດ ມີສິດອາໄສຢູ່ດິນແດນ
ຂອງ ສປປ ລາວ ຕາມສັນຍາວ່າຈ້າງແຮງງານ.

ຜູ້ລົງທຶນຕ່າງປະເທດ ພ້ອມດ້ວຍສະມາຊິກຄອບຄົວ, ນັກວິຊາການ, ຜູ້ຊ່ຽວຊານຕ່າງປະ
ເທດ ໄດ້ຮັບຄວາມສະດວກໃນການເຂົ້າ-ອອກ ສປປ ລາວ ລວມທັງ ການຂໍວິຊາເຂົ້າ-ອອກຫລາຍ
ເທື່ອ ຊຶ່ງແຕ່ລະຄັ້ງ ບໍ່ໃຫ້ເກີນ ຫ້າປີ.

ມາດຕາ 68. ສິດຂອງຜູ້ລົງທຶນຕ່າງປະເທດ ໃນການສົ່ງ ທຶນ, ຊັບສິນ ແລະ ລາຍຮັບອອກໄປຕ່າງປະເທດ ຜູ້ລົງທຶນຕ່າງປະເທດ ມີສິດສົ່ງ ທຶນ, ຊັບສິນ ແລະ ລາຍຮັບຂອງຕົນ ເປັນຕົ້ນ ກຳໄລຈາກ ການລົງທຶນ, ເງິນ ແລະ ຊັບສິນຕ່າງໆ ທີ່ເປັນກຳມະສິດສ່ວນຕົວ ຫລື ຂອງວິສາຫະກິດ ອອກໄປ ຕ່າງປະເທດ ໂດຍຜ່ານທະນາຄານທີ່ຕັ້ງຢູ່ ສປປ ລາວ ແລະ ອົງການຈັດຕັ້ງລັດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ພາຍຫຼັງ ທີ່ໄດ້ປະຕິບັດພັນທະດ້ານພາສີ-ອາກອນ ແລະ ຄ່າທຳນຽມໃຫ້ລັດຢ່າງຄົບຖ້ວນ ຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ ໃນລະບຽບກົດໝາຍ ຂອງ ສປປ ລາວ.

ມາດຕາ 69. ພັນທະຂອງຜູ້ລົງທຶນ

ຜູ້ລົງທຶນ ມີພັນທະຕົ້ນຕໍ ດັ່ງນີ້:

1. ຖືບັນຊີຕາມກົດໝາຍວ່າດ້ວຍການບັນຊີຂອງລາວ ໃນກໍລະນີທີ່ຈຳເປັນ ກໍສາມາດນຳໃຊ້ ລະບົບບັນຊີອື່ນ ທີ່ສາກົນຮັບຮູ້ ແຕ່ຕ້ອງໄດ້ຮັບການເຫັນດີຈາກຂະແໜງການການເງິນ ຂອງ ສປປ ລາວ;
2. ເສຍພາສີ, ອາກອນ, ຄ່າທຳນຽມ ແລະ ຄ່າບໍລິການ ຢ່າງຄົບຖ້ວນ ແລະ ຫັນເວລາ;
3. ປະຕິບັດລະບອບ ປະກັນໄພ ແລະ ປະກັນສັງຄົມ ຕໍ່ຜູ້ອອກແຮງງານໃນວິສາຫະກິດ ຂອງຕົນ ຕາມລະບຽບກົດໝາຍ, ສົ່ງເສີມການນຳໃຊ້ແຮງງານລາວ, ເອົາໃຈໃສ່ໃນການ ພັດທະນາສີມືແຮງງານ, ຍົກລະດັບວິຊາສະເພາະ ແລະ ຖ່າຍທອດເຕັກໂນໂລຢີໃຫ້ແກ່ ຜູ້ອອກແຮງງານລາວ;
4. ອຳນວຍຄວາມສະດວກໃຫ້ແກ່ການຈັດຕັ້ງ ແລະ ການເຄື່ອນໄຫວຂອງອົງການຈັດຕັ້ງ ມະຫາຊົນ ໃນວິສາຫະກິດຂອງຕົນ ໂດຍສະເພາະແມ່ນອົງການຈັດຕັ້ງກຳມະບານ;
5. ປະສານງານກັບອົງການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນ ໃນການເຄື່ອນໄຫວວຽກງານທຸລະກິດ, ທິດ ແທນຄ່າເສຍຫາຍທີ່ທຸລະກິດຂອງຕົນໄດ້ກໍ່ຂຶ້ນ, ປະກອບສ່ວນ ແກ້ໄຂຄວາມທຸກຍາກ ຂອງປະຊາຊົນ ແລະ ພັດທະນາທ້ອງຖິ່ນ ໃນເຂດໂຄງການຂອງຕົນ;
6. ປະຕິບັດພັນທະອື່ນ ຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນລະບຽບກົດໝາຍ.

ມາດຕາ 70. ພັນທະໃນການປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມ

ຜູ້ລົງທຶນ ມີພັນທະໃນການ ປົກປັກຮັກສາ, ພັດທະນາສິ່ງແວດລ້ອມ, ຮັບປະກັນບໍ່ໃຫ້ການ ດຳເນີນທຸລະກິດ ມີຜົນກະທົບຢ່າງຫລວງຫລາຍຕໍ່ສາທາລະນະຊົນ, ຄວາມປອດໄພ, ຄວາມເປັນລະ ບຽບຮຽບຮ້ອຍຂອງສັງຄົມ ຫຼື ສຸຂະພາບຂອງຜູ້ອອກແຮງງານ. ໃນກໍລະນີທີ່ເກີດບັນຫາດ້ານສິ່ງແວດ ລ້ອມ ຜູ້ລົງທຶນ ມີພັນທະປະຕິບັດມາດຕະການທີ່ຈຳເປັນ ເພື່ອແກ້ໄຂສະພາບດັ່ງກ່າວ ຢ່າງທັນການ ຕາມລະບຽບກົດໝາຍ.

ພາກທີ VI ຂໍ້ຫ້າມ

ມາດຕາ 71. ຂໍ້ຫ້າມທົ່ວໄປ

ຫ້າມບຸກຄົນ ແລະການຈັດຕັ້ງ ມີການກະທຳ ດັ່ງນີ້:

1. ອະນຸມັດ, ດຳເນີນທຸລະກິດທີ່ຫວງຫ້າມ ຫຼື ບໍ່ຖືກຕ້ອງ ຕາມລະບຽບກົດໝາຍ;
2. ຂັດຂວາງການສົ່ງເສີມການລົງທຶນ ຢູ່ ສປປ ລາວ ໃນທຸກຮູບການ;
3. ມີການກະທຳອື່ນທີ່ເປັນຂໍ້ຫ້າມ ຊຶ່ງໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນລະບຽບກົດໝາຍ.

ມາດຕາ 72. ຂໍ້ຫ້າມສຳລັບພະນັກງານ

ຫ້າມພະນັກງານ ມີການກະທຳ ດັ່ງນີ້:

1. ສວຍໃຊ້ອຳນາດ, ໜ້າທີ່, ຕຳແໜ່ງ ເພື່ອຫາຜົນປະໂຫຍດສ່ວນຕົວ;
2. ຮັບສິນບິນຈາກຜູ້ລົງທຶນ ຫຼື ຜູ້ທີ່ຫວັງຜົນປະໂຫຍດຈາກການລົງທຶນ;
3. ເປີດເຜີຍເອກະສານລັບຂອງຊາດ, ຂອງລັດຖະການ ແລະ ຂອງຜູ້ລົງທຶນ;
4. ແກ່ຍາວເວລາໃນການພິຈາລະນາ ເອກະສານຕ່າງໆ ໂດຍບໍ່ມີເຫດຜົນ ຫຼື ກົດໝ່ວງເອກະສານດັ່ງກ່າວ ຂອງຜູ້ລົງທຶນ;
5. ມີການກະທຳອື່ນທີ່ເປັນຂໍ້ຫ້າມ ຊຶ່ງໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນລະບຽບກົດໝາຍ.

ມາດຕາ 73. ຂໍ້ຫ້າມສຳລັບຜູ້ລົງທຶນ

ຫ້າມຜູ້ລົງທຶນ ມີການກະທຳ ດັ່ງນີ້:

1. ໃຫ້ສິນບິນແກ່ເຈົ້າໜ້າທີ່ ແລະພະນັກງານ ຮັບຜິດຊອບວຽກງານທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ;
2. ຫລົບຫລົກການປະຕິບັດພັນທະ, ເຊື່ອງອຳ ລາຍຮັບ, ຜົນກຳໄລ ລວມທັງ ຕົວເລກການເສຍພາສີ-ອາກອນ;
3. ໃສ່ຮ້າຍປ້າຍສີ ຫລືໂຄສະນາທັບຖົມການຈັດຕັ້ງ ແລະ ພະນັກງານຂອງລັດ;
4. ມີການກະທຳອື່ນທີ່ເປັນຂໍ້ຫ້າມ ຊຶ່ງໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນລະບຽບກົດໝາຍ.

ພາກທີ VII

ການໂຈະ, ປ່ຽນແປງ, ຍົກເລີກ ແລະ ສິ້ນສຸດ ການລົງທຶນ

ມາດຕາ 74. ການໂຈະການລົງທຶນ

ການລົງທຶນ ຈະຖືກໂຈະໂດຍອົງການທີ່ອອກໃບທະບຽນ:

- ຕາມການສະເໜີຂອງຜູ້ລົງທຶນ ໃນກໍລະນີທີ່ປະສົບບັນຫາດ້ານທຸລະກິດ;
- ຕາມການສະເໜີຂອງ ຂະແໜງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ຫຼື ຕາມຄໍາເຫັນຂອງອົງການທີ່ອອກໃບທະບຽນ ໃນກໍລະນີ ທີ່ທຸລະກິດມີຜົນກະທົບຢ່າງຮ້າຍແຮງ ຕໍ່ສະພາບແວດລ້ອມ, ເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ຫຼື ດໍາເນີນທຸລະກິດບໍ່ສອດຄ່ອງກັບລະບຽບກົດໝາຍ.

ການໂຈະການລົງທຶນ ຕ້ອງມີກຳນົດເວລາອັນແນ່ນອນ ເພື່ອຊອກຫາວິທີແກ້ໄຂ ຫຼື ປັບປຸງໃຫ້ຄົນສູ່ສະພາບປົກກະຕິ. ໃນກໍລະນີ ທີ່ບໍ່ສາມາດແກ້ໄຂໄດ້ ກິດຈະການນັ້ນ ກໍຈະຖືກຍຸບເລີກ ຕາມກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ວິສາຫະກິດ.

ມາດຕາ 75. ການປ່ຽນແປງການລົງທຶນ

ການລົງທຶນ ຈະຖືກປ່ຽນແປງດ້ວຍວິທີການຕ່າງໆ ເຊັ່ນ: ການປ່ຽນ ວັດຖຸປະສົງໃນການດໍາເນີນກິດຈະການ, ຜູ້ຖືຮຸ້ນ, ຜູ້ຕາງໜ້າທາງດ້ານກົດໝາຍ, ທຶນຈົດທະບຽນ ຕາມການສະເໜີຂອງຜູ້ລົງທຶນ ໂດຍແມ່ນ ອົງການທີ່ອອກໃບທະບຽນນັ້ນ ເປັນຜູ້ພິຈາລະນາ.

ມາດຕາ 76. ການຍົກເລີກການລົງທຶນ

ການລົງທຶນ ຈະຖືກຍົກເລີກ ໂດຍອົງການທີ່ອອກໃບທະບຽນ:

- ຕາມການສະເໜີຂອງຄູ່ສັນຍາ;
- ຕາມການສະເໜີຂອງຄູ່ສັນຍາຝ່າຍໃດຝ່າຍໜຶ່ງ ໃນກໍລະນີ ທີ່ມີການລະເມີດຂໍ້ຮຽກຮ້ອງຂອງອີກຝ່າຍໜຶ່ງ ຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນສັນຍາ ຫຼື ລະບຽບກົດໝາຍ;
- ເມື່ອມີການຖອນໃບທະບຽນວິສາຫະກິດ ຫຼື ໃບທະບຽນສໍາປະທານ.

ຂັ້ນຕອນການພິຈາລະນາການຍົກເລີກການລົງທຶນ ມີ ດັ່ງນີ້:

1. ອົງການທີ່ອອກໃບທະບຽນ ຈະເປັນຜູ້ອອກແຈ້ງການເຕືອນຜູ້ລົງທຶນ ໃນກໍລະນີທີ່ເຫັນວ່າມີການດໍາເນີນທຸລະກິດຂັດກັບສັນຍາສໍາປະທານ, ລະບຽບກົດໝາຍ, ມີຜົນກະທົບຢ່າງຮ້າຍແຮງຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ ເພື່ອໃຫ້ແກ້ໄຂ ແລະ ປັບປຸງ ພາຍໃນກຳນົດເວລາ ເກົ່າສິບວັນນັບແຕ່ວັນອອກແຈ້ງການເປັນຕົ້ນໄປ ພ້ອມທັງເຮັດບົດບັນທຶກກັບຜູ້ລົງທຶນ;
2. ຖ້າຫາກຜູ້ລົງທຶນບໍ່ໄດ້ແກ້ໄຂ ແລະ ປັບປຸງ ພາຍໃນກຳນົດເວລາດັ່ງກ່າວແລ້ວ ອົງການທີ່ອອກໃບທະບຽນ ກໍຈະອອກແຈ້ງການເຕືອນເປັນຄັ້ງທີສອງ ເພື່ອໃຫ້ຜູ້ລົງທຶນຕ້ອງແກ້ໄຂ ແລະ ປັບປຸງ ພາຍໃນກຳນົດເວລາ ທຶກສິບ ວັນ;
3. ຫຼັງຈາກນັ້ນ ຖ້າຫາກຜູ້ລົງທຶນ ຍັງບໍ່ປະຕິບັດພາຍໃນກຳນົດເວລາດັ່ງກ່າວ ອົງການທີ່ອອກໃບທະບຽນ ຈິ່ງອອກແຈ້ງການຍົກເລີກການດໍາເນີນກິດຈະການຂອງຜູ້ລົງທຶນ ແລະ ແຈ້ງໃຫ້ສົ່ງມວນຊົນ ເພື່ອອອກຂ່າວ ພ້ອມທັງ ນຳໃຊ້ມາດຕະການທີ່ຈຳເປັນຕໍ່ຜູ້ລົງທຶນ ຕາມລະບຽບກົດໝາຍ.

ມາດຕາ 77. ການສິ້ນສຸດການລົງທຶນ

ການລົງທຶນ ຈະສິ້ນສຸດລົງໃນກໍລະນີ ດັ່ງນີ້:

1. ໝົດອາຍຸການລົງທຶນ ຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນໃບທະບຽນສຳປະທານ ຫຼື ໂຄງການລົງທຶນໄດ້ປະຕິບັດສຳເລັດແລ້ວ;
2. ມີການຖອນ ຫລື ຍົກເລີກໃບທະບຽນສຳປະທານ ຫຼື ໃບທະບຽນວິສາຫະກິດ;
3. ມີການຄວບເຂົ້າກັນ ຫຼື ແຍກຕົວອອກຈາກກັນ ຂອງກິດຈະການລົງທຶນ ເພື່ອສ້າງເປັນນິຕິບຸກຄົນອື່ນ;
4. ຄຸບເລີກ ຕາມການສະເໜີຂອງຜູ້ລົງທຶນ ຫຼື ຄູ່ສັນຍາ ໂດຍມີການຢັ້ງຢືນຂອງຂະແໜງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ;
5. ຍົກເລີກຕາມຄຳຕັດສິນຂອງສານ ຫຼື ລີ້ມລະລາຍ.

ພາກທີ VIII

ການແກ້ໄຂຂໍ້ຂັດແຍ່ງ

ມາດຕາ 78. ຮູບການແກ້ໄຂຂໍ້ຂັດແຍ່ງ

ການແກ້ໄຂຂໍ້ຂັດແຍ່ງກ່ຽວກັບການລົງທຶນ ດຳເນີນດ້ວຍຮູບການ ດັ່ງນີ້:

1. ການແກ້ໄຂດ້ວຍການປະນີປະນອມກັນ;
2. ການແກ້ໄຂທາງດ້ານບໍລິຫານ;
3. ການແກ້ໄຂໂດຍຄະນະກຳມະການແກ້ໄຂຂໍ້ຂັດແຍ່ງທາງດ້ານເສດຖະກິດ;
4. ການຮ້ອງຟ້ອງ.

ມາດຕາ 79. ການແກ້ໄຂດ້ວຍການປະນີປະນອມກັນ

ໃນກໍລະນີທີ່ມີຂໍ້ຂັດແຍ່ງກ່ຽວກັບການລົງທຶນ ຄູ່ກໍລະນີ ຕ້ອງພະຍາຍາມແກ້ໄຂຂໍ້ຂັດແຍ່ງນັ້ນ ດ້ວຍການປົກສາຫາລື ແລະ ປະນີປະນອມນຳກັນ ເພື່ອໃຫ້ຕ່າງຝ່າຍ ຕ່າງໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດ.

ມາດຕາ 80. ການແກ້ໄຂທາງດ້ານບໍລິຫານ

ໃນກໍລະນີ ເກີດຂໍ້ຂັດແຍ່ງທີ່ບໍ່ສາມາດຕົກລົງກັນ ຫຼື ບໍ່ສາມາດໄກ່ເກ່ຍກັນໄດ້ ຄູ່ກໍລະນີ ກໍ່ມີສິດຮ້ອງຂໍໃຫ້ຂະແໜງການແຜນການ ແລະ ການລົງທຶນ ຫລື ຂະແໜງການອຸດສາຫະກຳ ແລະ ການຄ້າ ຫຼື ຂະແໜງການອື່ນ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ພິຈາລະນາແກ້ໄຂທາງດ້ານບໍລິຫານ ຕາມພາລະບົດບາດຂອງຕົນ.

ມາດຕາ 81. ການແກ້ໄຂໂດຍຄະນະກຳມະການແກ້ໄຂຂັ້ນແຍ່ງທາງດ້ານເສດຖະກິດ

ເມື່ອຄູ່ກໍລະນີ ບໍ່ສາມາດປະນີປະນອມກັນ ຫຼື ບໍ່ສາມາດແກ້ໄຂທາງດ້ານບໍລິຫານໄດ້ແລ້ວ ກໍມີສິດຮ້ອງຂໍໃຫ້ຄະນະກຳມະການແກ້ໄຂຂັ້ນແຍ່ງທາງດ້ານເສດຖະກິດ ພິຈາລະນາ ແກ້ໄຂຕາມ ລະບຽບກົດໝາຍ ບົນພື້ນຖານການຕົກລົງເຫັນດີນຳກັນ.

ມາດຕາ 82. ການຮ້ອງຟ້ອງ

ເມື່ອຄູ່ກໍລະນີຝ່າຍໃດຝ່າຍໜຶ່ງ ຫາກເຫັນວ່າຕົນຍັງບໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມຍຸຕິທຳໃນການແກ້ໄຂຂັ້ນ ຂັດແຍ່ງຈາກອົງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ຫລື ໄດ້ຮັບຄວາມເສຍຫາຍເນື່ອງຈາກການລົງທຶນໃນກິດຈະການ ໃດໜຶ່ງແລ້ວ ກໍມີສິດຮ້ອງຟ້ອງຕໍ່ສານປະຊາຊົນ ເພື່ອທຳການພິຈາລະນາຕັດສິນ ຕາມລະບຽບກົດ ໝາຍ.

ສຳລັບ ຂັ້ນຂອງການລົງທຶນ ທີ່ໄດ້ມີສັນຍາກັບລັດ ໃຫ້ປະຕິບັດຕາມວິທີການແກ້ໄຂຂັ້ນ ຂັດແຍ່ງທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນສັນຍາ.

ພາກທີ IX

ການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ກວດກາ

ໝວດທີ 1

ການຄຸ້ມຄອງ

ມາດຕາ 83. ຫຼັກການຂອງການແບ່ງຂັ້ນຄຸ້ມຄອງ

ການຄຸ້ມຄອງການລົງທຶນ ໃຫ້ປະຕິບັດຕາມຫຼັກການ ດັ່ງນີ້:

- ແບ່ງຄວາມຮັບຜິດຊອບໃຫ້ທ້ອງຖິ່ນຫຼາຍຂຶ້ນ, ເພີ່ມຄວາມຮັບຜິດຊອບໃຫ້ສູນກາງໃນການ ຄຸ້ມຄອງມະຫາພາກ, ຊຸກຍູ້, ຕິດຕາມ ແລະ ກວດກາການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຂອງທ້ອງຖິ່ນ;
- ອົງການໃດ, ຂັ້ນໃດ ເປັນຜູ້ອອກໃບທະບຽນ ແມ່ນ ອົງການນັ້ນ ຂັ້ນນັ້ນ ເປັນຜູ້ຄຸ້ມຄອງ, ຕິດຕາມ, ກວດກາ ປະເມີນຜົນກ່ຽວກັບ ການລົງທຶນ ໂດຍປະສານສົມທົບກັບ ຂະແໜງ ການອື່ນ ແລະ ອົງການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ແລ້ວລາຍງານໃຫ້ຂັ້ນເທິງ ຂອງຕົນ ຢ່າງເປັນປົກກະຕິ;
- ການລົງທຶນໃນຂະແໜງການໃດ ແມ່ນ ຂະແໜງການນັ້ນ ເປັນເຈົ້າການຄຸ້ມຄອງ ທາງ ດ້ານວິຊາການ ໂດຍປະສານສົມທົບກັບຂະແໜງການອື່ນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ຕາມລະບຽບກົດ ໝາຍ.

ມາດຕາ 84. ການແບ່ງຂັ້ນຊັ້ນຄອງການລົງທຶນ ລະຫວ່າງທ້ອງຖິ່ນ ແລະສູນກາງ

ທ້ອງຖິ່ນເປັນຜູ້ອອກໃບທະບຽນ ແລະ ຊັ້ນຄອງການລົງທຶນ ເປັນຕົ້ນຕໍ, ສຳລັບສູນກາງ ແມ່ນ ອອກໃບທະບຽນ ແລະ ຊັ້ນຄອງບັນດາກິດຈະການທີ່ມີ ລັກສະນະຍຸດທະສາດ ເປັນຕົ້ນ ກິດຈະການ ທີ່ພົວພັນເຖິງຫລາຍຂະແໜງການ ຫລື ຫລາຍທ້ອງຖິ່ນ, ກິດຈະການທີ່ນຳໃຊ້ເຕັກໂນໂລຢີສູງ, ສະ ຖາບັນການເງິນ, ການປະກັນໄພ, ໂທລະຄົມມະນາຄົມ, ການບິນ, ສິດຂອງລັດ, ພະລັງງານ, ແຮ່ທາດ, ນໍ້າມັນດິບ, ອາຍ ແກ້ສ ແລະອື່ນໆ ຕາມການກຳນົດຂອງລັດຖະບານ ໂດຍມີການສົມທົບ ລະຫວ່າງ ອົງການທີ່ອອກໃບທະບຽນ ກັບຂະແໜງການອື່ນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ແລະ ອົງການປົກຄອງທ້ອງ ຖິ່ນ.

ອົງການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນ ມີໜ້າທີ່ເຂົ້າຮ່ວມ ຕາມພາລະບົດບາດຂອງຕົນ ໃນການຊັ້ນຄອງ ກິດຈະການລົງທຶນ ທີ່ສູນກາງອອກໃບທະບຽນ ຊຶ່ງຕັ້ງຢູ່ທ້ອງຖິ່ນຂອງຕົນ.

ການແບ່ງຂັ້ນຊັ້ນຄອງ ທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ສະເພາະໃນກົດໝາຍທີ່ກ່ຽວຂ້ອງແລ້ວ ໃຫ້ປະຕິບັດ ຕາມກົດໝາຍດັ່ງກ່າວ.

ໝວດທີ 2
ອົງການຊັ້ນຄອງ

ມາດຕາ 85. ອົງການຊັ້ນຄອງການລົງທຶນ

ລັດຖະບານ ເປັນຜູ້ຊັ້ນຄອງຢ່າງລວມສູນ ແລະ ເປັນເອກະພາບໃນຂອບເຂດທົ່ວປະເທດ ໂດຍມອບໃຫ້ຂະແໜງການແຜນການ ແລະ ການລົງທຶນ ແລະ ຂະແໜງການອຸດສາຫະກຳ ແລະ ການຄ້າ ເປັນເຈົ້າການຊັ້ນຄອງ ໂດຍປະສານສົມທົບກັບຂະແໜງການອື່ນ ແລະ ອົງການປົກຄອງ ທ້ອງຖິ່ນ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ຕາມພາລະບົດບາດຂອງຕົນ.

ອົງການຊັ້ນຄອງການລົງທຶນ ປະກອບດ້ວຍ:

1. ຂະແໜງການແຜນການ ແລະການລົງທຶນ;
2. ຂະແໜງການອຸດສາຫະກຳ ແລະ ການຄ້າ;
3. ເຂດເສດຖະກິດພິເສດ ແລະ ເຂດເສດຖະກິດສະເພາະ.

ມາດຕາ 86. ສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ ຂອງກະຊວງແຜນການ ແລະ ການລົງທຶນ ແລະ ອຸດສາຫະກຳ ແລະການຄ້າ

ໃນການຊັ້ນຄອງການລົງທຶນ ກະຊວງແຜນການ ແລະ ການລົງທຶນ ແລະ ອຸດສາຫະກຳ ແລະ ການຄ້າ ມີ ສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ ດັ່ງນີ້:

1. ຄົ້ນຄວ້າ, ສ້າງແຜນຍຸດທະສາດ, ນະໂຍບາຍ, ລະບຽບກົດໝາຍກ່ຽວກັບການສົ່ງເສີມການລົງທຶນ ແລະ ສ້າງລວມໂຄງການ ຫຼື ກິດຈະການຮຽກການລົງທຶນ ເພື່ອສະເໜີໃຫ້ລັດຖະບານພິຈາລະນາ;
2. ໂຄສະນາ, ເຜີຍແຜ່ ແຜນຍຸດທະສາດ, ນະໂຍບາຍ, ລະບຽບກົດໝາຍ ກ່ຽວກັບການສົ່ງເສີມການລົງທຶນ ແລະ ສະໜອງຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ລວມທັງ ໂຄງການ ຫຼື ກິດຈະການຮຽກການລົງທຶນ ເພື່ອດຶງດູດການລົງທຶນ;
3. ແນະນຳ, ຕິດຕາມ ແລະ ປະສານສົມທົບກັບຂະແໜງການອື່ນ ແລະ ທ້ອງຖິ່ນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດລະບຽບກົດໝາຍ ກ່ຽວກັບການສົ່ງເສີມການລົງທຶນ;
4. ຊຸກຍູ້, ສົ່ງເສີມ ແລະ ແກ້ໄຂບັນຫາຕ່າງໆທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນບັນດາໂຄງການ, ກິດຈະການລົງທຶນ ໃນຂອບເຂດທີ່ວ່າປະເທດ;
5. ສ້າງເງື່ອນໄຂ ແລະ ອຳນວຍຄວາມສະດວກ ໃນການດຳເນີນການບໍລິການການລົງທຶນ ປະຕູດຽວ;
6. ຄົ້ນຄວ້າພິຈາລະນາ ອອກ, ໂຈະ, ຖອນ, ຍົກເລີກ ໃບທະບຽນ ຫຼື ສັນຍາ ຕາມພາລະບົດບາດ ຂອງຕົນ ດ້ວຍການເຫັນດີຂອງລັດຖະບານ;
7. ກໍ່ສ້າງ, ບຳລຸງ, ຍົກລະດັບ ພະນັກງານ ກ່ຽວກັບການລົງທຶນ;
8. ພົວພັນ ແລະ ຮ່ວມມືກັບຕ່າງປະເທດ ກ່ຽວກັບວຽກງານການລົງທຶນ;
9. ສະຫຼຸບ ແລະ ລາຍງານກ່ຽວກັບວຽກງານການລົງທຶນ ຕໍ່ລັດຖະບານ ຢ່າງເປັນປົກກະຕິ;
10. ປະຕິບັດສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ອື່ນ ຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນລະບຽບກົດໝາຍ.

ມາດຕາ 87. ສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ ຂອງພະແນກແຜນການ ແລະ ການລົງທຶນ ແລະ ອຸດສາຫະກຳ ແລະ ການຄ້າ ແຂວງ, ນະຄອນ

ໃນການຄຸ້ມຄອງການລົງທຶນ ພະແນກແຜນການ ແລະ ການລົງທຶນ ແລະ ອຸດສາຫະກຳ ແລະ ການຄ້າ ແຂວງ, ນະຄອນ ມີ ສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ ດັ່ງນີ້:

1. ຜັນຂະຫຍາຍ, ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນຍຸດທະສາດ, ນະໂຍບາຍ, ລະບຽບກົດໝາຍກ່ຽວກັບການສົ່ງເສີມການລົງທຶນ ແລະ ສ້າງໂຄງການ ຫຼື ກິດຈະການຮຽກການລົງທຶນ ໃນທ້ອງຖິ່ນຂອງຕົນ;
2. ໂຄສະນາ, ເຜີຍແຜ່ນະໂຍບາຍ, ລະບຽບກົດໝາຍກ່ຽວກັບການລົງທຶນ, ສະໜອງຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ລວມທັງ ໂຄງການ ຫຼື ກິດຈະການຮຽກການລົງທຶນ ແລະ ອຳນວຍຄວາມສະດວກໃຫ້ແກ່ ຜູ້ລົງທຶນ ຕາມຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງຕົນ;
3. ແນະນຳ, ຕິດຕາມ ແລະ ປະສານສົມທົບກັບຂະແໜງການອື່ນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ພາຍໃນທ້ອງຖິ່ນຂອງຕົນໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດລະບຽບກົດໝາຍກ່ຽວກັບການສົ່ງເສີມການລົງທຶນ;

4. ຄົ້ນຄວ້າພິຈາລະນາ ອອກ, ໂຈະ, ຖອນ, ຍົກເລີກ ໃບທະບຽນ ຫຼື ສັນຍາ ຕາມພາລະ ບົດບາດ ຂອງຕົນ ດ້ວຍການເຫັນດີຂອງອົງການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນ;
5. ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດການບໍລິການການລົງທຶນປະຕູດຽວ ຕາມຂອບເຂດຄວາມຮັບຜິດຊອບ ຂອງຕົນ;
6. ພົວພັນ ແລະ ຮ່ວມມືກັບຕ່າງປະເທດ ກ່ຽວກັບວຽກງານການລົງທຶນ ຕາມການມອບ ໝາຍ ຂອງຂັ້ນເທິງ;
7. ສະຫຼຸບ ແລະ ລາຍງານກ່ຽວກັບວຽກງານການລົງທຶນ ຕໍ່ ຂັ້ນເທິງ ຢ່າງເປັນປົກກະຕິ;
8. ປະຕິບັດສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ອື່ນ ຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນລະບຽບກົດໝາຍ.

ມາດຕາ 88. ສິດ ແລະໜ້າທີ່ ຂອງຫ້ອງການແຜນການ ແລະການລົງທຶນ ແລະ ອຸດສາຫະກຳ ແລະ ການຄ້າ ເມືອງ, ເທດສະບານ

ໃນການຄຸ້ມຄອງການລົງທຶນ ຫ້ອງການແຜນການ ແລະ ການລົງທຶນ ແລະ ອຸດສາຫະກຳ ແລະ ການຄ້າ ເມືອງ, ເທດສະບານ ມີສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ ດັ່ງນີ້:

1. ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນການ, ແຜນງານ, ໂຄງການ, ລະບຽບກົດໝາຍ ກ່ຽວກັບການສົ່ງ ເສີມການລົງທຶນ ແລະ ໂຄງການ ຫຼື ກິດຈະການຮຽກການລົງທຶນ ໃນທ້ອງຖິ່ນຂອງຕົນ;
2. ເຜີຍແຜ່ນະໂຍບາຍ, ລະບຽບກົດໝາຍກ່ຽວກັບການລົງທຶນ, ສະໜອງຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ລວມທັງ ໂຄງການ ຫຼື ກິດຈະການຮຽກການລົງທຶນ ແລະ ອຳນວຍຄວາມສະດວກໃຫ້ ແກ່ຜູ້ລົງທຶນ ຕາມຄວາມຮັບຜິດຊອບ ຂອງຕົນ;
3. ປະສານສົມທົບກັບຂະແໜງການອື່ນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ພາຍໃນເມືອງ, ເທດສະບານຂອງຕົນ ໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດລະບຽບກົດໝາຍ ກ່ຽວກັບການສົ່ງເສີມການລົງທຶນ;
4. ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດການບໍລິການການລົງທຶນປະຕູດຽວ ຕາມຂອບເຂດຄວາມຮັບຜິດຊອບ ຂອງຕົນ;
5. ສ້າງໂຄງການ ຫຼື ກິດຈະການຮຽກການລົງທຶນ ຕາມຄວາມຮັບຜິດຊອບ ຂອງຕົນແລ້ວ ສະເໜີຂັ້ນເທິງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ພິຈາລະນາ;
6. ເກັບກຳຂໍ້ມູນກ່ຽວກັບການລົງທຶນ ລວມທັງ ກິດຈະການການລົງທຶນຕ່າງໆ ຢູ່ໃນທ້ອງຖິ່ນ ຂອງຕົນ;
7. ຊຸກຍູ້, ສົ່ງເສີມ ແລະ ແກ້ໄຂບັນຫາຕ່າງໆທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນການລົງທຶນ ໃນຂອບເຂດຄວາມ ຮັບຜິດຊອບຂອງຕົນ;
8. ສະຫຼຸບ ແລະ ລາຍງານກ່ຽວກັບວຽກງານການລົງທຶນ ຕໍ່ຂັ້ນເທິງ ຢ່າງເປັນປົກກະຕິ;
9. ປະຕິບັດສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ອື່ນ ຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນລະບຽບກົດໝາຍ.

ມາດຕາ 89. ຄະນະບໍລິຫານເຂດເສດຖະກິດພິເສດ ແລະ ເຂດເສດຖະກິດສະເພາະ

ຄະນະບໍລິຫານເຂດເສດຖະກິດພິເສດ ແລະ ເຂດເສດຖະກິດສະເພາະ ເປັນອົງການຄຸ້ມຄອງການລົງທຶນ ໃນເຂດເສດຖະກິດພິເສດ ແລະ ເຂດເສດຖະກິດສະເພາະ ຂອງຕົນ, ສ້າງຕັ້ງທ້ອງຖານບໍລິການການລົງທຶນປະຕູດຽວ ເພື່ອດຶງດູດ ແລະ ສົ່ງເສີມການລົງທຶນທັງພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດເຂົ້າໃນເຂດເສດຖະກິດພິເສດ ແລະ ເຂດເສດຖະກິດສະເພາະ ຂອງຕົນ.

ລະບຽບການຄຸ້ມຄອງການລົງທຶນຂອງຄະນະບໍລິຫານເຂດເສດຖະກິດພິເສດ ແລະ ເຂດເສດຖະກິດສະເພາະ ໄດ້ກຳນົດໄວ້ຕ່າງຫາກ.

ມາດຕາ 90. ສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ ຂອງຄະນະບໍລິຫານເຂດເສດຖະກິດພິເສດ ແລະ ເຂດເສດຖະກິດສະເພາະ

ໃນການຄຸ້ມຄອງການລົງທຶນ ຄະນະບໍລິຫານເຂດເສດຖະກິດພິເສດ ແລະ ເຂດເສດຖະກິດສະເພາະ ມີ ສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ ດັ່ງນີ້:

1. ຄົ້ນຄວ້າ ວາງນະໂຍບາຍສົ່ງເສີມການລົງທຶນ ໃນເຂດຂອງຕົນ;
2. ຄົ້ນຄວ້າ ແລະ ສ້າງໂຄງການ ຫຼື ກົດຈະການຮຽກການລົງທຶນ ເພື່ອມາລົງທຶນໃນເຂດຂອງຕົນ;
3. ປະຕິບັດນະໂຍບາຍ ສົ່ງເສີມການລົງທຶນ ເພື່ອດຶງດູດຜູ້ລົງທຶນທັງພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ ມາລົງທຶນໃນເຂດຂອງຕົນ;
4. ສ້າງເງື່ອນໄຂອຳນວຍຄວາມສະດວກ ໃຫ້ຜູ້ລົງທຶນ ໃນການດຳເນີນທຸລະກິດຢູ່ເຂດຂອງຕົນ;
5. ດຳເນີນການເກັບພາສີ-ອາກອນ, ຄ່າທຳນຽມ, ຄ່າບໍລິການ, ຄ່າເຊົ່າ ແລະ ອື່ນໆ ຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນສັນຍາ ແລະ ລະບຽບການພາຍໃນເຂດ;
6. ຄຸ້ມຄອງ ແລະ ນຳໃຊ້ງົບປະມານ ໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບສັນຍາ ແລະ ລະບຽບກົດໝາຍ;
7. ພົວພັນ, ປະສານງານກັບທຸກພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງທັງພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ ເພື່ອບໍລິຫານເຂດຂອງຕົນໃຫ້ມີປະສິດທິຜົນ ແລະ ຖືກຕ້ອງຕາມລະບຽບກົດໝາຍ;
8. ຈັດວາງລະບົບການປົກປັກຮັກສາສິ່ງອຳນວຍຄວາມສະດວກ ແລະ ພື້ນຖານໂຄງລ່າງ, ຮັບປະກັນຄວາມປອດໄພ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມ ພາຍໃນເຂດ;
9. ສະຫຼຸບ ແລະ ລາຍງານວຽກງານການລົງທຶນ ໃນເຂດຂອງຕົນ ຕໍ່ຂັ້ນເທິງ ຢ່າງເປັນປົກກະຕິ;
10. ປະຕິບັດສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ອື່ນ ຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນລະບຽບກົດໝາຍ.

ມາດຕາ 91. ສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ ຂອງຂະແໜງການ ແລະ ພາກສ່ວນອື່ນ

ຂະແໜງການ ແລະ ພາກສ່ວນອື່ນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ມີ ສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ຄຸ້ມຄອງ, ສົ່ງເສີມການລົງທຶນ ຕາມພາລະບົດບາດຂອງຕົນ.

ອົງການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນ ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບໃນການຄຸ້ມຄອງ, ຕິດຕາມການລົງທຶນ ໃນກິດຈະການຕ່າງໆ, ຮັບປະກັນສິດ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດອັນຊອບທຳຂອງປະຊາຊົນລາວບັນດາເຜົ່າ, ຂອງລັດ, ຂອງຜູ້ລົງທຶນ, ອຳນວຍຄວາມສະດວກດ້ານຕ່າງໆ ໃຫ້ແກ່ການລົງທຶນ ລວມທັງ ຮັບປະກັນຄວາມສະຫງົບ ແລະ ຄວາມເປັນລະບຽບຮຽບຮ້ອຍ ພາຍໃນເຂດທ້ອງຖິ່ນຂອງຕົນ ແລະ ລາຍງານການເຄື່ອນໄຫວກ່ຽວກັບການລົງທຶນ ໃຫ້ຂັ້ນເທິງ.

ໝວດທີ 3

ການກວດກາ

ມາດຕາ 92. ອົງການກວດກາການລົງທຶນ

ອົງການກວດກາການລົງທຶນ ແມ່ນ ອົງການດຽວກັນກັບອົງການຄຸ້ມຄອງການລົງທຶນ ຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕາ 85 ຂອງກົດໝາຍສະບັບນີ້.

ມາດຕາ 93. ເນື້ອໃນການກວດກາ

ທຸກການເຄື່ອນໄຫວຂອງບັນດາກິດຈະການການລົງທຶນ ລ້ວນແຕ່ໄດ້ຮັບການຄຸ້ມຄອງ, ຕິດຕາມ ແລະ ກວດກາ ຈາກຂະແໜງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ຊຶ່ງມີເນື້ອໃນຕົ້ນຕໍ ດັ່ງນີ້:

1. ກວດກາການປະຕິບັດ ສັນຍາການລົງທຶນ;
2. ກວດກາການປະຕິບັດ ຂັ້ນຕອນຂອງການລົງທຶນ ຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນບົດວິພາກເສດຖະກິດ-ເຕັກນິກ;
3. ກວດກາ ການປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມ ຕາມການປະເມີນຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ ລວມທັງ ຊັບສິນຂອງປະຊາຊົນ, ຂອງລັດ ແລະ ຜູ້ລົງທຶນ;
4. ກວດກາ ການປະຕິບັດ ລະບຽບກົດໝາຍທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ;
5. ກວດກາ ການປະຕິບັດມາດຕະການຄວາມປອດໄພ ຂອງແຮງງານ.

ອົງການກວດກາການລົງທຶນ ມີສິດສະເໜີມາດຕະການແກ້ໄຂຕໍ່ອົງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ເພື່ອພິຈາລະນາ ໃນກໍລະນີທີ່ພົບເຫັນ ການລະເມີດລະບຽບກົດໝາຍ ກ່ຽວກັບການລົງທຶນ.

ມາດຕາ 94. ປະເພດການກວດກາ

ການກວດກາ ມີສອງ ປະເພດ ດັ່ງນີ້:

1. ການກວດກາພາຍໃນ ຊຶ່ງແມ່ນອົງການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ກວດກາການລົງທຶນ ທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕາ 85 ແລະ 92 ຂອງກົດໝາຍສະບັບນີ້;
2. ການກວດກາພາຍນອກ ຊຶ່ງແມ່ນສະພາແຫ່ງຊາດ, ອົງການກວດກາລັດ, ອົງການກວດສອບແຫ່ງລັດ ໃນການກວດກາການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດວຽກງານສົ່ງເສີມ ແລະ ຄຸ້ມຄອງ

ການລົງທຶນ ຕາມ ສິດ, ໜ້າທີ່ ແລະ ພາລະບົດບາດຂອງຕົນ ຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນລະບຽບກົດໝາຍ.

ມາດຕາ 95. ຮູບການການກວດກາ

ການກວດກາ ມີ ສາມຮູບການ ດັ່ງນີ້:

1. ການກວດກາຕາມລະບົບປົກກະຕິ;
2. ການກວດກາໂດຍມີການແຈ້ງໃຫ້ຮູ້ລ່ວງໜ້າ;
3. ການກວດກາແບບກະທັນຫັນ.

ການກວດກາຕາມລະບົບປົກກະຕິ ແມ່ນ ການກວດກາທີ່ມີລັກສະນະເປັນປະຈຳ ແລະ ມີກຳນົດເວລາອັນແນ່ນອນ ຊຶ່ງຕ້ອງປະຕິບັດຢ່າງໜ້ອຍສອງຄັ້ງຕໍ່ປີ.

ການກວດກາໂດຍມີການແຈ້ງໃຫ້ຮູ້ລ່ວງໜ້າ ແມ່ນ ການກວດການອກແຜນການ ເມື່ອເຫັນວ່າມີຄວາມຈຳເປັນ ຊຶ່ງຕ້ອງແຈ້ງໃຫ້ຜູ້ຖືກກວດກາ ຮູ້ກ່ອນລ່ວງໜ້າຢ່າງໜ້ອຍ ຊາວສີ່ຊົ່ວໂມງ.

ການກວດກາແບບກະທັນຫັນ ແມ່ນ ການກວດກາໃນເວລາທີ່ເຫັນວ່າມີຄວາມຈຳເປັນ ແລະ ຮີບດ່ວນ ໂດຍບໍ່ມີການແຈ້ງໃຫ້ຜູ້ຖືກກວດກາ ຮູ້ລ່ວງໜ້າ.

ການກວດກາ ສາມາດດຳເນີນການກວດກາດ້ານເອກະສານ ແລະ ການປະຕິບັດຕົວຈິງຢູ່ສະຖານທີ່ປະຕິບັດງານ.

ພາກທີ X

ນະໂຍບາຍຕໍ່ຜູ້ມີຜົນງານ ແລະ ມາດຕະການຕໍ່ຜູ້ລະເມີດ

ມາດຕາ 96. ນະໂຍບາຍຕໍ່ຜູ້ມີຜົນງານ

ບຸກຄົນ ແລະ ນິຕິບຸກຄົນ ທີ່ມີຜົນງານດີເດັ່ນໃນການປະຕິບັດກົດໝາຍສະບັບນີ້ ເປັນຕົ້ນ ການລົງທຶນທີ່ມີປະສິດທິຜົນ, ມີຄວາມສຳຄັນ ຕໍ່ການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ, ການດຶງດູດ ແລະ ການຊຸກຍູ້ການລົງທຶນ ຈະໄດ້ຮັບການຍ້ອງຍໍ ແລະ ນະໂຍບາຍອື່ນ ຕາມລະບຽບກົດໝາຍ.

ມາດຕາ 97. ມາດຕະການຕໍ່ຜູ້ລະເມີດ

ບຸກຄົນ ແລະ ນິຕິບຸກຄົນ ທີ່ໄດ້ລະເມີດລະບຽບກົດໝາຍ ກ່ຽວກັບການສົ່ງເສີມການລົງທຶນ ຈະຖືກປະຕິບັດມາດຕະການ ສຶກສາອົບຮົມ, ປະຕິບັດວິໄນ, ປັບໃໝ, ໃຊ້ແທນທາງແພ່ງ ຫລື ດຳເນີນຄະດີ ແລ້ວແຕ່ກໍລະນີ ເບົາ ຫຼື ໜັກ ຕາມລະບຽບກົດໝາຍ.

ພາກທີ XI ບົດບັນຍັດສຸດທ້າຍ

ມາດຕາ 98. ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ

ລັດຖະບານ ແຫ່ງ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ເປັນຜູ້ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ກົດໝາຍສະບັບນີ້.

ມາດຕາ 99. ຜົນສັກສິດ

ກົດໝາຍສະບັບນີ້ ມີຜົນສັກສິດພາຍຫຼັງ ຫົກສິບວັນ ນັບແຕ່ວັນປະທານປະເທດ ແຫ່ງ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ອອກລັດຖະດຳລັດປະກາດໃຊ້ ເປັນຕົ້ນໄປ.

ກົດໝາຍສະບັບນີ້ ປ່ຽນແທນ ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການສົ່ງເສີມການລົງທຶນພາຍໃນ ສະບັບ ເລກທີ 10/ສພຊ ລົງວັນທີ 22 ຕຸລາ 2004 ແລະ ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການສົ່ງເສີມການລົງທຶນຂອງ ຕ່າງປະເທດ ສະບັບເລກທີ 11/ສພຊ ລົງວັນທີ 22 ຕຸລາ 2004.

ຜົນປະໂຫຍດທີ່ບັນດາວິສາຫະກິດ ໄດ້ຮັບພາຍໃຕ້ກົດໝາຍສະບັບກ່ອນ ຫຼື ສັນຍາ ທີ່ໄດ້ ເຊັນກັບລັດກ່ອນໜ້ານີ້ ແມ່ນ ບໍ່ມີການປ່ຽນແປງ. ໃນກໍລະນີທີ່ ບັນດາວິສາຫະກິດດັ່ງກ່າວ ຫາກມີ ຈຸດປະສົງຕ້ອງການຮັບນະໂຍບາຍສົ່ງເສີມການລົງທຶນ ຕາມກົດໝາຍສະບັບນີ້ ກໍ່ມີສິດສະເໜີຕໍ່ຂະ ແໜງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ແລ້ວຂະແໜງການດັ່ງກ່າວ ກໍ່ແຈ້ງໃຫ້ຜູ້ລົງທຶນ ປະຕິບັດໄດ້ໃນທັນໃດ.

ປະທານສະພາແຫ່ງຊາດ